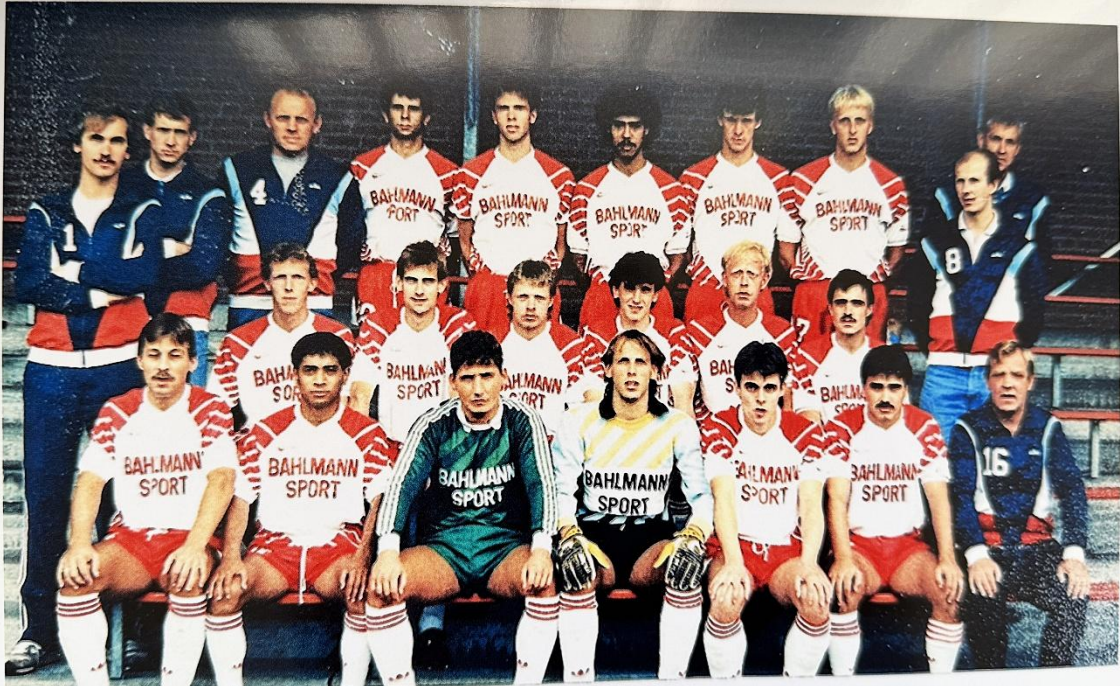

Mijn tijd bij Alphense Boys

Kampioensjaar 1987-1988: Kampioen 2^e klasse en promotie naar 1^e klasse

Herinneringen aan een mooie voetbalperiode

Aanleiding

Enkele maanden geleden liet ex-Alphense Boys 1 speler Albert Kooij een videoband met de beelden van de kampioenswedstrijd van 5 mei 1991 tegen RVC digitaliseren en stuurde die via WE transfer naar mij door. In die wedstrijd promoveerde Alphense Boys 1 naar de Hoofdklasse, toen het hoogste amateurniveau. Die beelden werden via internet gedeeld met de spelers uit die tijd en toen ontstond het idee van een "reünie" voor de spelers en stafleden van de kampioensjaren 1987-1988 en 1990-1991. Een commissie werd gevormd om e.e.a. voor te bereiden en de zoektocht werd gestart naar contactgegevens van iedereen.

Op een gegeven moment werd ook het idee gelanceerd om een "herinneringsboekje" te maken. Alle spelers en stafleden werden opgeroepen hun herinneringen aan hun tijd bij Alphense Boys op papier te zetten. Dat bleek niet makkelijk, want eigenlijk zag iedereen hier wel tegen op!. Maar na flink wat "overredingskracht" kwamen de verhalen toch mijn kant op. En inmiddels mag ik zeggen dat het een "collectors-item" is geworden. Zeker weten dat iedereen zal genieten van deze verhalen. Zelf heb ik ze met een lach maar ook met een traan mogen lezen, want hoe mooi deze periode was werd soms prachtig verwoord. Wat een geheugen hebben sommige spelers en wat kunnen sommigen dat goed op papier zetten.

Wat een voorrecht hebben wij gehad om deelgenoot te zijn geweest van deze prachtige en historische voetbalperiode bij Alphense Boys. In diverse bijdragen wordt vermeld dat spelers nog steeds worden aangesproken over die unieke periode van Alphense Boys. Met soms schitterend voetbal trokken de thuiswedstrijden van Alphense Boys, vooral in de genoemde kampioensjaren, maar ook in de 4 jaar in de hoofdklasse, meer dan 1000 toeschouwers. Die jaren gingen bepaald niet anoniem voorbij!

Even terug in de geschiedenis. Tientallen jaren hobbelde het 1e elftal van Alphense Boys maar wat rond in de kelder van de onderafdeling van de regio Leiden. Lager kòn niet. Totdat in 1976 de jonge Rien Tamerus werd aangesteld als hoofdtrainer van Alphense Boys. Met zijn enthousiasme, vakmanschap én een goede generatie voetballers, begon de opmars van het prestatievoetbal bij Alphense Boys. Dat leidde tot kampioenschappen in 1977 (eindelijk promotie vanuit de onderafdeling naar de grote KNVB, de 4e klasse), 1979 (promotie naar de 3e klasse) en 1982 (promotie naar de 2e klasse). Rien Tamerus zou 8 jaar hoofdtrainer blijven van Alphense Boys 1 tot zijn vertrek in 1984. Diverse spelers maakten alle 3 de kampioenschappen mee, want in die tijd liep je niet over naar een andere club. Ook ondergetekende behoorde tot de gelukkigen die deel uitmaakten van die mooie generatie voetballers die ook vrienden van elkaar werden. Na Tamerus werd Jan van Daal twee jaar de hoofdtrainer. Een minder gelukkige tijd die mij het plezier in het spelletje ontnam en ik stopte in september 1985 met voetballen na meer dan 500 wedstrijden te zijn uitgekomen in het 1^e elftal. Ik stortte mij nòg meer op het trainersvak en was toen al jeugdtrainer bij Rijnsburgse Boys. Ergens in december 1985 kreeg ik de vraag of ik hoofdtrainer wilde worden van Alphense Boys 1. Na enige bedenktijd stemde ik toe. Uiteindelijk zou ik 10 jaar hoofdtrainer zijn bij Alphense Boys en met opnieuw een unieke generatie voetballers beleefden we wellicht de prestatieve glorie van de club. In 1988 volgde de promotie naar de 1^e klasse en in 1991 de promotie naar de hoofdklasse. De oude supporters hebben het nog steeds over die mooie tijd. Er werd zelfs een historische krant uitgebracht met daarin het verhaal "In 14 jaar van onderafdeling naar hoofdklasse". Wat een geluk dat ik al die kampioenschappen van nabij heb mogen meemaken!

De verhalen die jullie in dit boekje lezen betreffen de periode 1987-1996 met de nadruk op de kampioensjaren.

Dank aan allen die de moeite hebben genomen hun herinneringen "uit hun tenen te halen" en ze aan het papier te hebben toevertrouwd. Dat geeft ons de gelegenheid nog even na te genieten van die mooie tijd....

Paul Bahlmann

Johan Garrelfs

Voor mij waren het 3 onvergetelijke jaren.

Het eerste jaar in de eerste klasse van het amateurvoetbal. Vanuit Nieuwkoop 3e klasse waar we met eigen vervoer naar de wedstrijden gingen.

Naar Alphense Boys waar een professioneel klimaat heerst. Met de bus naar alle uitwedstrijden. In de kleedkamer flipover en whiteboard met alle info die er bekend was over de komende tegenstander.

Voor mij helemaal nieuw, maar super interessant om allemaal mee te nemen op de wedstrijddag. De speelwijze die wij iedere keer trinden en die er dan op zondag dan ook uitkomt. Echt hele mooie momenten die ik later in mijn korte trainerscarrière ook nog heb gebruikt.

Zoals iedereen wel wist was ik een trainingsbeest, of misschien moet ik zeggen een liefhebber. Ik had altijd het gevoel dat het nog beter kon. Het fijne was dan ook dat er altijd ruimte was om meer te trainen. Met Henk de Water of Paul zelf.

Ook andere spelers kreeg ik wel zo gek om op vrijdag nog een uurtje mee te doen. Zodoende werden wij sterker en steeds meer vertrouwen in ons spel en lichaam. Het gevoel van onoverwinnelijk dat heeste met name het eerste jaar, met als gevolg KAMPIOEN en promotie naar het hoogste amateurniveau: De Hoofdklasse!. Een te gek gevoel, waar ik nog vaak over vertel op verjaardagen en bijeenkomsten.

En dan de kleedkamer humor. Heerlijk om met elkaar te dollen. Iedere dinsdag slagroomgebak als we de 0 weer hadden gehouden met ons hele team. 14x in het jaar van het kampioenschap. Er was geen doorkomen aan tegen Alphense Boys 1.

Het trainingskamp in Sint Michelsgestel was super geregeld. Daar begon het avontuur naar de hoofdklasse. Bij de eerste trainingen voelde je al dat het een bijzonder elftal was. Met René als bonkige spits die iedere keer na een kruisactie werd bediend door middenveld. Peter Gerse met zijn bijzondere passeeracties en Pieter met het gevoel altijd op de juiste plek te staan. Ik weet niet meer het aantal doelpunten voor in dat jaar, maar dat moeten er wel veel zijn geweest.

Wat ik mij ook nog heel goed kan herinneren dat wij op ons eigen terrein toernooi organiseerden met jong PSV en Volendam en ARC. Dat wij dat toernooi met zeer goed voetbal ook wonnen. Wat ik mij nog kan herinneren dat ik best veel penalty's stopte, met name in dat toernooi. Ik loerde in de ogen kon vaak al lezen waar ze gingen schieten. En kon mij zo onderscheiden. Er zullen vast nog wel kranten of foto's uit die tijd zijn. Ik heb ze niet meer helaas.

Na het eerste jaar kwam de hoofdklasse. Voor ons spelers een nieuwe uitdaging. Met veel vertrouwen de eerste wedstrijd in. Wat ik nog weet verloren wij deze met 3-2 van EDO na een 0-2 voorsprong. Ai, dit is iets anders dan de 1e klasse. Dat merkte je

meteen.

Het werd harder, grimmiger, zelf Parinussa sloeg zijn tegenstander op het gezicht na een tackle. ROOD en wegwezen. Hahaha. Welkom in de hoofdklasse. Het was even wennen!

Het 1e jaar ging best redelijk volgens mij. Ergens rond de 4e 5e plek eindigde wij uiteindelijk.

Het 2e jaar was nog beter. We werden 3^e. Voor mij was dat een heel goed seizoen. Een seizoen waar ik mij vaak kon onderscheiden. Zowel uit als thuis kreeg ik veel punten voor de Isostar trofee.

Amateurvoetballer van het jaar 92-93 (volgens mij)

Voor mij de beste prestatie die ik ooit heb mogen behalen, met dank aan het hele team. Door het vele coachen achterin en ja de jongens luisterden naar mij kreeg ik vaak niet heel veel te doen. 1 van mijn sterkere punten.

Wat mij ook nog op mijn netvlies geschreven staat, de eerste wedstrijd met de nieuwe terugspeelbal regel. Je mag de bal niet meer oprapen. Het was gelukkig een oefenpotje. Maar de eerste bal die Koos terug speelde..... wilde ik pakken ... o nee toch niet en zo onder mijn voeten door. Goal. Hahahaha top actie.

Gelukkig bleef het bij deze ene keer. Maar dat ga ik nooit meer vergeten.

De uitreiking van de trofee was in Den Bosch in de grote kerk. Een super event met sterren als Frank Kramer, John de Wolf en illusionist Hans Klok.

De trofee staat nog altijd in de prijzenkast met zeer veel trots kijk ik daar met regelmaat naar.

Het jaar daarop werd ik gevraagd door RKC waalwijk om betaald voetbal te spelen. Een mooie stap en een jongensdroom die uitkwam. Met je toiletas naar je werk. Tot op de dag van vandaag pluk ik de vruchten nog uit die tijd. Heb nog contacten uit die tijd. Dick en Alfred Schreuder, Zelko Petrovic, Danny Muller, Marcel Brands, Tommy van der Leeghte. Jurgen Streppel en zo kan ik nog wel even doorgaan. Met dank aan iedereen waar ik mee heb gespeeld. Zij hebben mij iedere keer weer uitgedaagd en daardoor

beter gemaakt. Zonder deze mannen en technische staf had ik nooit zover kunnen komen.

Kortom, 3 seizoenen die ik nooit meer zal VERGETEN!!!!!!!!!!!!!!!

Marco Parinussa

Mijn eerste herinnering was de allereerste training bij de Boys toen ik 8 jaar was, samen met mijn vader. Al heel snel maakte ik de stap naar de E4 onder Paul Bahlmann. Het was het jaar dat de F-jes net waren afgeschaft. We schrijven 1974, het jaar dat Nederland de WK finale verloor en de tijd dat we voetballen met halve corners en dubbele latten. Mooiste herinnering uit die tijd waren de kampioenschappen in de E4 en E1 en niet te vergeten de onvergetelijke uitwedstrijd tegen Ajax E1 op Voorland naast stadion De Meer, die we met (slechts) 2-0 verloren.

Ik heb vervolgens de gehele jeugdopleiding bij de Boys doorlopen in de E1, D1, C1, B1, A1. Samen gevoetbald met o.a. Rob de Lange, Arno van der Hoeven, Perry de Vries, Peter Gerse, Peter Brouwer Pascal Bakker, Alfred de Beer, Mark Reimer, Raymond Krassenburg, Tonny Ririassa en Arie Tollenaar.

Peter Gerse en ik zijn de enige twee spelers, die vanaf de E1 tot en met de A1 bij elkaar zijn gebleven en uiteindelijk het 1^e elftal hebben gehaald. In mijn dispensatiejaar in de A ben ik met Paul meegegaan naar Rijnsburgse Boys. Daar speelde ik in de A1, was bankzitter bij 1 en heb nog een aantal bekerwedstrijden bij het 1^e mogen spelen. Mooiste herinnering aan die tijd was een invalbeurt bij Quick Boys – Rijnsburgse Boys (1-1) in 1985. Ik presteerde het toen om nadat ik inviel, twee overtredingen achter elkaar te maken waarvoor ik geel kreeg, terwijl ik nog geen bal had geraakt. Wat me verder nog goed is bijgebleven waren de autoritten van Alphen naar Rijnsburg, samen met Paul in zijn Ford Capri, pratend over voetbal, voetbal en nog eens voetbal.

Het seizoen erop keerde ik weer terug naar de Boys. Samen met Jan de Rijk in de auto op de sluitingsdag van de overschrijvingsperiode het overschrijfformulier ingeleverd.

Ik heb vervolgens 10 seizoenen lang gevoetbald in de beste selectie uit mijn voetballoopbaan, samen met spelers zoals Peter Gerse, Frank Bakker, Peter Taalman, Robert van der Laan, Sander Beuk, Mark Feldmann, Albert Kooij, Lubbe van Dijk, Ed Laros, Stanley Macnack, Marcel en Rene de Jong, Pieter en Koos van Zoest. Een periode waar ik met veel trots op terugkijk met als hoogtepunt kampioen in de 2^e klasse en promotie naar de Hoofdklasse. Dit ging uiteraard niet vanzelf. Ik herinner mij goed de wedstrijden tegen Aalsmeer, Westlandia, AFC, DWV, DCV, DCG, EDO, FC De Sloterplass, ADO, HMSH, Holland, Hollandia, Quick, RVC. Maar ook de loodzware conditietrainingen waarbij alle resultaten door Paul op papier werden gezet en in de kleedkamer werden opgehangen, de trainingskampen in St Michielsgestel, wintersport Bramberg, de 12 minuut duurlopen, de tempolopen, druk zetten, doorschuiven, 4 pillonnen op de hoeken als je het trainingsveld op kwam (dan wist je genoeg), de vele blessures, uren op de bank bij Percy en Freek, individuele training op de vrijdagmiddag, de overloop vrije trap, doorkoppen 1^e paal bij corners die ik nam met rechts en links, half kotsend van het trainingsveld lopen, eindeloos positiespel trainen, de derde man zoeken, trainen in de parkeergarage van de Aarhof of bij het meer, waar de hondenpoep aan je trainingsbroek zat, douchen met trainingskleren aan, de looptrainingen op het strand bij afgelaste wedstrijden, stiekem roken onder de douche en achterin de bus, winnaar van het Rijn & Gouwe toernooi, voetbalschoenen vergeten tegen ADO uit (gelukkig had Bakker nog een paar extra schoenen), schoppartijen in de wedstrijden tegen ARC, en niet te vergeten de onvergetelijke wedstrijden tegen de profclubs Sparta, Haarlem, SVV, Willem II, Ajax 2, Matra Racing de Paris met Sonny Silooy en PAOK Saloniki met Enzo Francescoli (waar ik mijn jukbeen brak toen ik een elleboog kreeg, nadat ik daarvoor een tegenstander in zijn maag had geschopt), tegen het Olympisch Elftal (met de Boertjes, Brian Roy, Arthur Numan) en tegen Benfica (met Gaston Taument)

Mijn debuut in de Hoofdklasse zal ik nooit vergeten. Tijdens EDO uit in Haarlem werd ik van het veld gestuurd nadat ik mijn directe tegenstander knock-out had geslagen (nadat hij mij in het gezicht had getrapt). Dat was een schorsing van 5 wedstrijden. En daarna 4 wedstrijden schorsing erbij nadat ik (als geschorste speler) een slaande beweging had gemaakt naar een tegenstander na de wedstrijd (wat ik altijd heb ontkend overigens). In het eerste jaar Hoofdklasse was ik dus 9 wedstrijden geschorst. Na 4 jaar Hoofdklasse degradeerden wij met het eerste elftal. Ik ben toen weggegaan naar ARC en het jaar daarop weer teruggekeerd. Vervolgens samen met Dennis Purperhart op avontuur geweest naar SV Osdorp (1^e klasse zondag) in Amsterdam om vervolgens af te bouwen bij vv Bodegraven, waar ik nog heb gewerkt met Frank Bakker en Pieter van Soest. Tot zover mijn voetballoopbaan met meer dan 500 wedstrijden (11 seizoenen) bij Alphense Boys 1.

Beste Paul,

Mijn herinneringen aan jou als trainer zijn mij dierbaar. Ik zal nooit vergeten dat ik een keer een training wilde afzeggen bij jou omdat ik een tentamen had waarop jij tegen mij zei: "Je komt gewoon trainen, dan moet je jouw studie maar beter inplannen". Dat is mij altijd bijgebleven en heeft mij niet alleen een betere voetballer gemaakt, maar vooral ook – in mentaal opzicht - een beter mens. Dankjewel daarvoor.

Marco Parinussa, april 2026

Rien Timmer

DE ENE KEER WIN JE, DE ANDERE KEER LEER JE

Ik kwam in 1976 met mijn gezin in Alphen a/d Rijn wonen. In 1982 verhuisden wij naar Parijs, waar ik op het Europees hoofdkantoor van IBM Europa geplaatst werd. We kwamen terug naar Alphen in 1986, mijn zoon Taemo werd toen lid van Alphense Boys.

Ik ging zoals veel ouders altijd kijken en werd op deze manier ook een "rij-vader" naar de uitwedstrijden.

Ook ging ik zondags naar het eerste elftal van Alphense Boys kijken. Ik was dus veel aanwezig, wat blijkbaar Paul Bahlmann ook was opgevallen. Hij benaderde mij en vroeg of ik misschien wat voor de Alphense Boys wilde doen. Ik heb daar best lang over na gedacht alvorens ja te zeggen. Het begon met PR werkzaamheden en langzamerhand begonnen Paul en ik een plan uit te werken om van Alphense Boys een topamateurvereniging te maken. We realiseerden ons terdege dat dit zeer ambitieus was en heel veel werk zou zijn, maar ook heel veel voor de vereniging zou

betekenen.

Alphense Boys was in mijn ogen een gezellige en hechte gemeenschap bestaande uit veel families. Ook realiseerden wij ons dat er een selectie en recreatie scheiding zou ontstaan.

Allereerst moest de accommodatie verbeterd worden. Met de bouw van een prachtige tribune met kleedkamers, volledig gerealiseerd door Boys mensen, met de inkomsten van een grote loterij met een auto als hoofdprijs, een wekelijkse lotto, sponsorgelden e.d.

Het eindresultaat was fantastisch en een geweldig compliment voor de bouwers, allemaal Boys leden. Het hoofdveld was fantastisch met een prachtig elektrisch scorebord. Kortom een topamateurclub waardig. Het zal duidelijk zijn dat het enkele jaren geduurd heeft.

In de tussentijd werkten Paul en ik aan het versterken van de selectie om op deze manier ons doel te kunnen bereiken. Natuurlijk beseften wij heel goed dat het vereiste niveau niet alleen uit de prachtige jeugdopleiding kon komen en dat de huidige selectie naar een hoger niveau gebracht moest worden.

Het was dus zaak om goede en talentvolle spelers uit de regio aan te trekken. Wat niet iedereen in de vereniging op prijs stelde.

Paul en ik hebben veel aan scouting gedaan, gesprekken gevoerd en uiteindelijk een goede brede selectie neer kunnen zetten. De resultaten in de loop der jaren waren schitterend met uiteindelijk

het bereiken van de zondag Hoofdklasse als hoogtepunt. We waren als Alphense Boys uitgegroeid tot een topamateurclub, net als onze plaatsgenoot ARC.

Ik herinner mij de prachtige jaarlijkse onderlinge vriendschappelijke wedstrijden tegen ARC in toernooivorm (Oosterman toernooi en Fasson toernooi).

Na de uitwedstrijden van de competitie ging ik altijd onmiddellijk naar de Rijn en Gouwe om een verslag van de wedstrijd in de krant te schrijven en s'avonds deed ik een verslag van de wedstrijden voor de Alphense radio.

Om het doel te bereiken was er ook meer geld noodzakelijk, er moest dus ook meer sponsorinkomen komen. We hebben een sponsorclub opgericht die ook al snel groeide. Het was een grote club

ondernemers geworden en we organiseerden ook vele gezellige bijeenkomsten en gezamenlijke uitjes.

Dit heeft helaas binnen de vereniging een conflict opgeleverd omdat ik op eigen houtje geregeld zou hebben, dat hoofdsponsor Frans Bahlmann door mij vervangen zou zijn voor Bakkersport, Peter Langhout Reizen en Louie de Poortere. Ik was inmiddels lid van het Hoofdbestuur geworden als penningmeester. Het was een gezamenlijk besluit van het bestuur. We kwamen er met Frans Bahlmann over verlenging gewoon niet uit. Dat is het eerlijke verhaal.

Helaas heeft dat veel commotie veroorzaakt omdat de familie Bahlmann al heel lang lid was van Alphense Boys.

In de loop der jaren werd het helaas steeds duidelijker dat niet iedereen het eens was met wat wij wilden bereiken. Steeds vaker waren er meningsverschillen binnen de vereniging. Het werd steeds duidelijker dat er een groep was, die steeds groter werd, die van mij af wilde. De echte reden heb ik nooit begrepen, wat uiteindelijk niet anders kon leiden tot een grote escalatie op de ledenvergadering. Ik had het al in de gaten en hoorde geruchten dat het de bedoeling was om mij als bestuurslid ten val te brengen op de ledenvergadering. Hetgeen ook gebeurde, toen ik de begroting moest presenteren als penningmeester en uitleggen en toelichten.

Uiteindelijk werd de begroting, vanwege de kosten voor de selectie, verworpen door de ledenvergadering, waar niet op gerekend was, was dat ik van tevoren dit in het bestuur had besproken, en dat ik gehoord had in de wandelgangen dat dit een opgezet spelletje was van mijn tegenstanders in de vereniging.

Als bestuur hadden we afgesproken als dit zou plaatsvinden, we als bestuur zouden aftreden, en dat gebeurde dan ook. Tot grote verwarring en grote schrik onder vooral de oud leden.

Later is geprobeerd via diverse gesprekken om een nieuw bestuur samen te stellen. Dat is uiteindelijk

gelukt, zonder dat ik daar deel vanuit kon maken. Dit was voor mij het einde van mijn betrokkenheid bij Alphense Boys.

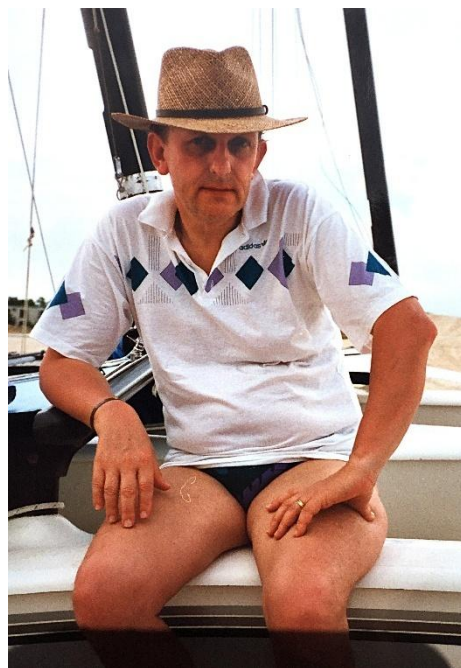
Ik ben toen lid geworden bij mijn vriend Richard Smit van de Zwarte Schapen. Waar wij samen na overleg met het Gemeente Bestuur Almere, de vereniging Zwarte Schapen overgeplaatst hebben van Amsterdam naar Almere.

Enige jaren later hebben wij als Hoofdklasser het traject betaald voetbal van de grond gekregen, wat uiteindelijk in 2004 ons eerste jaar in het betaald voetbal zou worden. Ik ben er trots op drie jaar lang Algemeen Directeur van het huidige Almere City te zijn geweest.

Sinds 2010 geniet ik in Spanje van mijn pensioen. Ik vind het jammer dat Alphense Boys ooit als topamateurclub te zijn geweest, nu voetbalt in de 1e klasse, onder de vierde divisie.

Ik heb al met al heel fijne jaren beleefd bij Alphense Boys met een geweldige spelersgroep, de fantastische begeleiding en niet te vergeten de geweldige resultaten, het plezier daarvan, de onvergetelijke reis met de spelers en vrouwen naar Curaçao zal ik nooit vergeten.

Tevens wil ik Paul Bahlmann bedanken voor de geweldige jaren die wij samen gehad hebben en de behaalde successen en dat wij nog steeds contact hebben.

Henny van Raaij

In juli 1981 zijn Lieneke en ondergetekende gaan wonen in Alphen aan den Rijn.

Ik werd lid van de Alphense Boys en kwam direct in het 1^e elftal en in een echt vriendenteam terecht en werd snel opgenomen binnen de club.

Al heel snel kwamen er successen in de vorm van kampioenschappen in de 3^e klasse (o.l.v. Rien Tamerus) en 2^e klasse en 1e klasse (o.l.v. Paul Bahlmann).

Toernooien werden er gewonnen zoals De Rijn en Gouwe Cup, Alphens kampioenschap en het Oosterman toernooi bij ARC (zie foto hiernaast). Teleurstelling was er ook, de finale om de KNVB beker werd uit bij OVV (Oostvoorne) verloren met 3-1.

Maar gelukkig konden wij in mei 1988 het kampioenschap vieren van de 2e klasse. Vooral de vele bussen die meegingen naar de kampioenswedstrijden en huldiging bij het stadhuis van Alphen, waren heel mooi om mee te

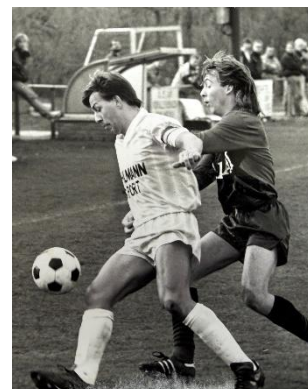
maken.

Ook de verschillende vriendschappelijke wedstrijden tegen Ajax, Feyenoord, NEC, Haarlem, NAC, Excelsior, Helmond Sport, Paok Saloniki, Matra Racing de Paris waren belevissen op zich.

Trainingskampen in Sint Michielsgestel (Zonnewende) waren sfeervol met intensieve trainingen en oefenwedstrijden.

Een paar oudgedienden vonden toch wel dat er ook ruimte moest zijn voor vertier tijdens het trainingskamp. Ik had mijn wagen strategisch uit het zicht in het bos geparkeerd. Toen het bedtijd was zijn wij in de stromende regen naar de auto gelopen en weggereden naar Den Bosch en hebben daar een gezellige nacht gehad. Bij terugkomst waren de deuren afgesloten maar Cor Wolswijk had ons na lang kloppen op het raam binnengelaten. Volgende ochtend waren Paul en voorzitter Jan de Rijk niet blij en vonden dat wij wat straf verdiende. Corveedienst in de keuken, maar ook dat liep niet helemaal naar wens, Frank stopte een leverworst in de broek van Kees van Vliet en sloeg erop.....!!

Vervolgens werden de stappers door trainer Paul als team bij elkaar gezet en moesten wij allerlei kop oefeningen doen, maar we gaven geen krimp. Ook tijdens de partijvormen hebben wij ons niet laten kennen en gingen ervoor.

Ook hadden wij een trouwe supportersschare die bij thuis- en uitwedstrijden aanmoedigden.

Ander hoogtepunt was het trainingskamp op Curaçao waar wij ook een oefenwedstrijd speelden in het stadion tegen Sithoc. Oud en Nieuw met heel veel vuurwerk overdag, en sfeervol diner bij het Van der Valk hotel, eten bij de lokale bewoners en op uitnodiging van een bedrijf cola bacardi drinken en alvast proosten op het nieuwe jaar. Alles onder leiding van Percy Douglas die een prima programma had opgesteld. Kortom een zeer mooie periode om op terug te kijken!

Sportieve groet,
Henny van Raaij

Rene de Jong

Van de 3e Klasse naar de Hoofdklasse: Mijn avontuur bij de Boys

Toen wij in de zomer van 1990 de overstap maakten van SV Nieuwkoop naar Alphense Boys, wisten we dat we aan een avontuur begonnen. Maar dat we met z'n vieren — Albert Kooy (verdediging), Johan Garelfs (keeper), mijn broer Marcel (verdediging) en ikzelf (René, in de spits) — alle vier direct een basisplaats zouden veroveren én in ons eerste jaar kampioen zouden worden in de 1e klasse, had niemand durven dromen.

De sprong van de 3e naar de 1e klasse was fysiek en technisch een flinke uitdaging, maar we pasten ons razendsnel aan het hogere niveau aan. Het kampioenschap was het absolute hoogtepunt, maar wat volgde was misschien nog wel mooier: **Voetballen in de Hoofdklasse**

Ik keek altijd enorm uit naar de voorbereiding op het nieuwe seizoen. Het **trainingskamp in Sint-Michiëlsgestel** was daarin een vast hoogtepunt; de basis leggen met de groep, gevolgd door een veelvoud aan mooie oefenwedstrijden om scherp toe te leven naar de start van de competitie.

Als ik terugkijk, springen er voor mij persoonlijk een aantal wedstrijden en prestaties uit waar ik nog regelmatig bij stil sta:

- De topwedstrijden: Spelen tegen de beloften van BVO's, met als absoluut decor het Olympisch Stadion tegen Ajax 2 en de wedstrijd tegen het Olympisch Elftal.
- De derby's: De jaarlijkse krakers tegen ARC, waar de spanning in Alphen altijd tot het kookpunt steeg.
- De prestatie: Onze hoge klasseringen in de Hoofdklasse, waarmee we lieten zien dat we geen eendagsvlieg waren, maar een stabiele top(amateur)club.

Als ik terugkijk op mijn tijd als speler, springen er voor mij persoonlijk een aantal sportieve hoogten uit die ik nooit zal vergeten:

- + Het begin: De allereerste competitiewedstrijd in het shirt van Alphense Boys; het gevoel dat het écht ging beginnen.
- + De weg naar de titel: De gelijkmaker in de cruciale wedstrijd tegen SVW. Door die treffer hielden we de voorsprong vast die nodig was voor het kampioenschap in de Eerste Klasse.
- + Het kampioenschap in de 1e klasse
- + De stap naar de top: De allereerste wedstrijd in de Hoofdklasse. Dat was het niveau waar we het voor deden.
- + In de schijnwerpers: De overwinning op Elinkwijk waarbij ik twee keer mocht scoren, en de wedstrijd in Amsterdam tegen AFC, waar ik de teller op maar liefst vier treffers zag eindigen.

Naast het voetbal hebben we enorm genoten van het sfeertje en het sportklimaat bij de Boys. De extra's, zoals de gezamenlijke wintersporten en de twee weken op Curaçao, maakten de groep hecht. Ook de jaarlijkse derby's tegen ARC en onze sportieve voetbal jaren in Hoofdklasse blijven me altijd bij. Ik mocht 5 seizoenen bij AB 1 spelen en scoorde in 241 wedstrijden 132 doelpunten. Maar bovenal ben ik er trots op dat ik als speler onderdeel heb mogen uitmaken van deze bijzondere selectie. We kwamen als "die vier van Nieuwkoop", maar we voelden ons op De Bijlen gauw thuis

Koos van Zoest

Alphense Boys 1987-1996

Na 5 jaar voetballen in Esto 1 was ik toe aan een nieuwe uitdaging. Tijd voor een nieuw avontuur, een reis om nooit meer te vergeten.

Twee niveaus hoger, kijken of ik het aan kon en geluk hebben dat Frans Bahlmann zou stoppen.

Dan kom je in een groep met heel veel goeie voetballers maar vooral, en niet onbelangrijk, gezellige gasten en begeleiding. Op voetbalgebied een droomseizoen met een verloren bekerfinale en een kampioenschap in de 2^e klasse. Het gevoel en de sfeer werd steeds meer een Esto gevoel, alleen voetballend op een veel hoger niveau. Drie jaar 1^e klasse en door naar de hoofdklasse, het beste team van de regio! Ontzettend mooi om daar onderdeel van te zijn geweest. Als ik nu de oudere Alphense Boys mensen spreek, beginnen ze te vertellen hoeveel ze ervan genoten hebben. Als ik er met Pieter over spreek dan komt het voetbal ter sprake maar ook zeker alle mooie, gezamenlijke activiteiten. Ze zullen niet in de juiste volgorde staan maar ik kan er een paar benoemen:

Weekend Weerterberg: op zaterdag hoofdklasser Wilhelmina 08 verslaan en op zondag spelen tegen Maarheze, een 5^e klasser. Robbert van der Laan werd gek van die Limburgse stemmetjes. Kees van Vliet zijn knie lag na 5 minuten al open en Frank Bakker zat de 2^e helft schaatsen te kijken maar moest toch nog invallen.

Een geweldig weekend. In een volgend weekend werd het plan bedacht om naar Curaçao te gaan met de hele groep met aanhang en staf.

Onder leiding van Percy Douglas, onze geweldige fysiotherapeut. 12 dagen met Oud en Nieuw in je zwembroek voorbereiden op het kampioenschap in de 1e klasse. Heel bijzonder was het moment dat we in een restaurant zaten en ineens Pele binnen kwam, dus meteen met hem op de foto, een voetbalgrootheid. Het was onvergetelijk, klein Curaçao, het strandharkje van René Vergeer in het casino. En op de spullen passen met Kees v.d. Nieuwendijk om vervolgens dronken de avond in te gaan.

Wintersport in Itter, Oostenrijk met een bus die slipte op de gladde wegen. Voor het eerst heb ik daar een Marrokkaan op skies gezien (Mo Allach). Maar ook buiten Alphense Boys gingen we op stap. Eten op zondag na de wedstrijd, op de avond voor Koninginnedag eten bij de Woelige Baren, werden gevraagd om weg te gaan want slepen met plantenbakken was niet gewenst en daarna door naar Amsterdam.

Van 8 seizoenen Alphense Boys (413 wedstrijden) kan ik tot op de dag vandaag nog genieten. Fantastisch voetbal met geweldige mensen, in 1987 had ik het me niet mooier kunnen voorstellen.

Groeten, Koos van Zoest

Mario Captein

Mijn tijd bij Alphenense Boys door Mario Captein

In het seizoen 1987-1988 was ik bij Alphenense Boys als vijftienjarige B-junior doorgeschoven naar de A1 interregionaal zoals dat destijds heette, onder leiding van trainer Peter van Niekerk. Paul Bahlmann liet mij ook al vanaf het begin van de voorbereiding van dat jaar meetrainen met het eerste elftal.

Het seizoen '87-'88 bestond voor mij bijna volledig uit voetbal. Ik mocht op stage als speler bij Ajax, Feyenoord en PSV, werd geselecteerd voor het Nederlands jeugdelftal en in het weekend bij Alphenense Boys speelde ik op zaterdagmiddag in de jeugd, soms zondagochtend bij het 2^e elftal en altijd op zondagmiddag bij het 1^e elftal plaatsnemend op de bank.

Gek genoeg weet ik me weinig meer te herinneren van de kampioenswedstrijd tegen Quick. Na het zien van de wedstrijdbeelden werd ook wel duidelijk waarom, 90 minuten lang op de bank gezeten en niet ingevallen. Wat ik nog wel kan herinneren waren mijn eerste biertjes ooit die ik dronk bij terugkomst van de kampioenswedstrijd in de kantine. Toen ik redelijk aangeschoten was, werd ik op de fiets gezet door Ronald Segers en Peter Taalman haalde de Boys-vlag uit de vlaggenmast op de parkeerplaats en drapeerde deze om mij heen. De volgende ochtend wist ik mijn ouders niet uit te leggen hoe die vlag bij ons in de woonkamer was beland.

Van seizoen 1987-1988 zijn mij ook de volgende momenten bijgebleven:

- Mijn debuut als invaller in de tweede wedstrijd van de competitie tegen Den Hoorn;
- Vaak naast me op de bank zat Willem Latumanuw, onbegrijpelijk want dat vond ik altijd een van de betere spelers (of had ik er toch geen verstand van);
- Invallen als aanvaller voor topspelers bij Boys 1 als Peter Gerse, Pieter van Zoest Frank Bakker of Kees van Vliet
- Mijn eerste doelpunt in Boys 1 was een strafschop. Dit vergt enige uitleg; de strafschoppen werden altijd genomen door Frank Bakker, die schoot hij altijd snoeihard ala Johan Neeskens binnen, maar mijn oud-trainer bij de D1 gunde mij mijn doelpunt, we stonden tenslotte al met 4 of 5-0 voor. Frank kennende moet ik toch wel wat overtuigingskracht hebben gehad toen.
- Het bereiken van de bekerfinale, waarin we helaas verloren van OVV.
- Mijn afscheidswedstrijd tegen Racing de Paris, destijds een toonaangevende club uit Frankrijk, met onder anderen Sonny Silooy in de gelederen.

Na dat seizoen vertrok ik op mijn zestiende naar de jeugd van PSV. Van Alphen aan den Rijn naar het zuiden: Geldrop, Eindhoven en uiteindelijk Helmond, waar ik nu al 25 jaar woon. Daar heb ik nieuwe herinneringen gemaakt en mijn leven opgebouwd.

Maar mijn mooiste tijd? Die ligt gewoon bij de jeugd van Alphenense Boys, de zogenaamde Sportweekenden met de strijd om de penaltybokaal staan in mijn geheugen gegrift.

En tot op de dag van vandaag ben ik nog steeds een trotse ambassadeur van onze prachtige club.

Note van de redactie:

Sinds 2019 is Mario directeur van de Coaches Betaald Voetbal (CBV)

Pieter van Zoest

Boertje naar de stad!

Als voetballer word je in je leven bij de senioren niet zo vaak kampioen. Zeker niet bij kleine clubjes uit een dorp waar alleen de selectie wordt gewijzigd als er een vreemde die verdwaald is in het dorp komt wonen. Opeens wordt het dorp opgeschrikt door een trainer die niet alleen zijn mond roert in de club maar ook zo af en toe mogelijkheden ziet voor jonge spelers.

Vincent Govers was zo'n trainer die mij als 16-jarig ventje liet debuteren bij ESTO en mij liet voelen dat er meer te halen was in het voetbal. Na het debuut volgde al snel een beslissingswedstrijd om het kampioenschap in de Goudse Bond. Een wedstrijd die gespeeld werd in Reeuwijk Dorp tegen v.v. Waddinxveen die samen met ESTO op de eerste plek gelijk geëindigd was. Onder toezicht van vele toeschouwers promoveerde ESTO naar de grote KNVB 4e klasse. Ook hierin werd gelijk duidelijk dat dit niet het eindstation was. Het jaar daarna werd er wederom om het kampioenschap gespeeld maar helaas liep dit stuk tijdens de op een na laatste wedstrijd van het seizoen. Esto trok veel aandacht, zeker nadat neef Koos van Zoest in de laatste wedstrijd tegen Nieuwkoop de bal in de driehoek van de goal schoot. Koos vertrok naar Alphense Boys om daar de opvolger te worden van good old Frans Bahlmann.

Aan aandacht niet te kort, bracht mij een week als stagiair bij 010 en dit smaakte misschien wel naar meer. Die stage was een maatje te groot maar zette mij wel aan het denken. Uiteindelijk nam ik de beslissing om Koos naar Alphen te volgen. Ik had geen rijbewijs en in Koos een prima chauffeur gevonden, schreef ik mezelf over naar de Alphense Boys. Paul Bahlmann, de trainer van de Alphenaren, liet na een gesprek al snel weten dat ik mocht aansluiten bij de selectie.

Zo ging ik met Koos (voor velen mijn broer) een nieuwe uitdaging aan. Begin augustus werd er gestart met trainen bij de Hooge Burch in Zwammerdam, daar kwam ik erachter wat een

niveau hoger allemaal inhield. Coopertest, 3x 600m-400m-200m, 10x 100m heen en terug en 10x 200m. Keepers worden vaak als gek bestempeld maar dat een keeper de Coopertest won in een voetbalelftal had ik nog nooit meegemaakt. Arie Tollenaar was er zo één.

Wat heb ik de eerste weken om me heen gekeken hoe ik vals kon spelen met deze tempolopen!! Alphenaren wisten van het jaar ervoor wat er allemaal te wachten stond. De beruchte stopwatch van Paul werd niet heel vriendelijk ontvangen als deze uit de jaszak van de trainer tevoorschijn kwam. Maandag en dinsdag de start van de training en natuurlijk woensdag verslapen op mijn vakantiewerkadres. Lopen was toen niet iets wat automatisch ging die woensdag. Gelukkig was het vooruitzicht goed met een oefenwedstrijd uit tegen VEP uit Woerden en aansluitend een trainingskamp in St. Michelsgestel.

In mijn eerste oefenwedstrijd mocht ik mijn eerste goal voor Alphense Boys noteren. Dan op trainingskamp, wat moet ik me hierbij voorstellen? Gezellig bijeen zijn met een stok kaarten of een lekker biertje!

Vrijdagavond werd ik onderworpen tijdens een aparte training met Peter Gerse, Kees van Vliet en Frank Bakker aan de voetbalterm 'kruisen'. Ik snapte er

natuurlijk helemaal niets van, wanneer moest ik nu naar rechts en wanneer naar links? Dan ook nog

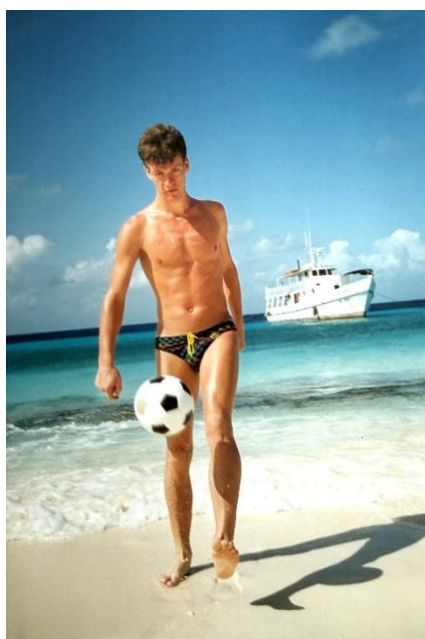
eens scoren en niet zomaar wat doen. Schoolmeester Paul had meer geduld in deze dan ik zelf voor mogelijk had gehouden. 's Avonds lag ik in bed nog te draaien en welke kant ik nu weer op moest!!

Dat trainen was om béter te worden, kwam ik snel achter. Paul kende geen pardon, ook niet met net iets minder hard trainen. Mocht ik in dit tempo en niveau mee willen dan zou er iets moeten veranderen. De zaterdag werd er tijdens het trainingskamp drie keer getraind met als hoogtepunt de derde training, waar Percy Douglas als legendarische keeper aan het techniekspel meedeed op blote voeten! Zaterdagavond na de BBQ van Jan de Rijk naar Den Bosch om sneaky te stappen! Het trainingskamp werd afgesloten met een wedstrijd op zondag tegen de plaatselijke voetbalclub en op maandagochtend was er een afsluitende training. Spelers met een 'echte baan' waren er maandagochtend natuurlijk al niet meer bij. Ik reed met Paul mee terug naar Alphen. Gezellig zal het niet geweest zijn want mijn

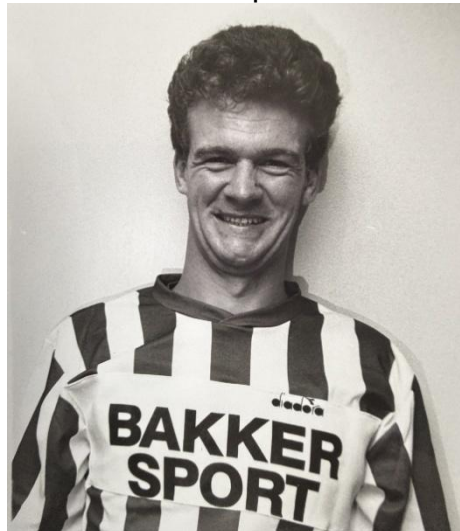
ogen waren al dicht voordat zijn Citroën omhoog was gekomen voor vertrek. Er volgde dat jaar prachtige affiches tegen profclubs en gerenommeerde amateurclubs van niveau die Nederland aandeden voor hun trainingskamp. PAOK Saloniki (1200 toeschouwers) waar een prachtig resultaat van 2-2 werd behaald en ik mijn eerste thuisgoal mocht maken. De winst van het eerste Oosterman Toernooi bij ARC (2000 man publiek).

De competitie begon stroef met een uitwedstrijd tegen Westlandia maar langzamerhand begon de ploeg te draaien. Zowel voor de competitie als in de beker werden er zeer goede resultaten behaald. Uiteindelijk ging we op voor de dubbel. Bekerfinale bereikt en tot op het laatste moment bovenaan gestaan om voor het kampioenschap in de tweede klasse te spelen. Het kon niet op. Vele supporters, waarvan er steeds meer uit Bodegraven zowel uit als thuis kwamen kijken, volgden de 'Boys' op de voet.

Een paar weken voor de finales gespeeld zouden worden kwam er een kink in de kabel. Voor de Leidsch Dagblad Cup moest er aangetreden worden tegen het Leidse UDWS. Nooit van gehoord maar vanaf toen vergat ik deze inmiddels 'overleden' club nooit meer. Een ongelukkig moment zorgde ervoor dat ik met een ambulance door Leiden scheurde op weg naar het ziekenhuis. Enkelbanden gescheurd en even leek het erop dat het einde seizoen was. De bekerfinale in Oostvoorne tegen het plaatselijke OVV werd niet alleen gemist op Hemelvaartsdag maar helaas ook verloren. Fit worden voor de laatste finale in Den Haag tegen Quick H. Het lukte me om met de beroemde tape-constructie van Percy Douglas in te vallen om zo deel uit te mogen maken van de kampioensploeg die deze dag de titel van de tweede klasse meenam naar Alphen. Zoveel supporters en bekenden kwamen op deze wedstrijd af. Een mooie afsluiting van het seizoen met het beoogde doel, kampioenschap tweede klasse. Het feestje wat daarna plaatsvond is een van de dingen wat nog in mijn geheugen gegrift staat. De rondrit door Alphen, natuurlijk het kratje bier dat bij burgemeester in de kelder stond (waarschijnlijk over

de datum!!!) en vooral 'the day-after'. Een bed gevonden die nacht bij Peter Taalman om de volgende dag naar het, toen nog 'Rijn & Gouwe kantoor', te gaan en bij razende reporter John Zonderop een bedankbericht te plaatsen voor de gigantische steun van de supporters.

Het boertje uit 'Boreft' had een jaartje Alphen overleefd en met heel veel succes. Wat een fantastisch team had trainer Paul Bahlmann ervan gesmeed. Een trainer die zijn tijd ver vooruit was en heel veel ogen had geopend op weg naar successen. Zijn overredingskracht om ook iedereen mee te krijgen naar dit succes daar denk ik nog vaak aan terug nu ik zelf ook trainer ben. Dit team beschikte over veel spelers met uitzonderlijke kwaliteiten en hij heeft hier heel goed gebruik van gemaakt. Volgens Theo Reitsema zou dit 'een mooi stel' zijn geweest. Nog steeds word ik wekelijks door mensen aangesproken die ik niet ken maar die mij wel kennen en praten over deze prachtige, onvergetelijke periode in mijn voetballoopbaan. De weekendjes Center Parcs (Sporthuis Centrum!) en natuurlijk de twee vakanties op Curaçao hebben ook zeker bijgedragen aan deze prachtige tijd in Alphen aan den Rijn. In totaal zou ik 8 seizoenen bij

Alphense Boys 1 spelen en in 345 wedstrijden 219 goals maken.

Pieter van Zoest

Wim Latumanuwy

Ik ben Willem Latumanuwy en ben van het kampioensteam 1988. Vanaf 1979 t/m 1990 ben ik actief lid geweest bij de Boys. Op mijn 17^e ben ik weer begonnen met voetballen omdat het begon te kriebelen. Vanaf eind jaren 60 voetbalde ik bij Avv Alphen en ben na onenigheid over de selectie op mijn 14e gestopt. In die periode speelden wij natuurlijk tegen ARC, Alpha en Alphense Boys.) Ik kende ik Ton van der Laan en Frank Bakker als tegenstanders. Met Frank heb ik één keer in het Rijnstreek team gespeeld. En we kwamen elkaar ook tegen met schooltoernooien (voetbal, handbal en badminton) Drie jaar heb ik niks in competitieverband gedaan. Op die leeftijd ging je natuurlijk stappen met vrienden. Ik voetbalde wel, maar niet in clubverband. Speelde heel veel toernooien met mijn Molukse vrienden. Maar miste toch wat spanning. Tuurlijk wilde ik winnen maar met vrienden is er minder druk. Dat miste ik een beetje en ben daarom rond gaan kijken en besloot mij op te geven bij Alphense Boys. Ik gaf aan dat ik in de selectieteams had gespeeld bij AVV Alphen (D1, C1 en B1). Tot mijn verbazing werd ik ingedeeld bij de A3. Ik was de enige die kon voetballen. We speelden tegen Noordwijk en verloren met 20-2. Die 2 goals scoorde ik als laatste man. Op eerstvolgende training kreeg ik te horen dat ik naar de A2 mocht.

Maar in dat elftal moest ik in de spits. Ook daar scoorde ik en mocht meteen door naar de A1. Dat was toen onder Paul Bahlmann. In dat elftal kende ik al aardig wat jongens die ik kende van de Pius-X school (Wim Blakenburg, Johan van Capel). Het duurde niet lang of ik mocht daarna als reserve bij het eerste mee. Dat was onder Rien Tamerus, ook geen onbekende bij de Boys. In 1982 werden we kampioen in de 3^e klasse. Niet veel later werd Paul trainer van het eerste. Je merkte aan alles dat het anders was. Op een gegeven moment kwamen jongens van buiten bij de Boys spelen, Hennie van Raaij, Peter Taalman, Robert van der Laan en de neven Koos en Pieter van Zoest). Met deze jongens begon het sportieve avontuur van de 2^e klasse naar de Hoofd Klasse. Het was een echt vriendenteam die fanatiek was en veel voor elkaar over had om te winnen.

Mijn leukste herinnering aan de die tijd was het trainingskamp in St. Michielgestel. We zijn daar een paar keer geweest. Het was allemaal best nieuw voor ons allemaal en we hebben het altijd leuk gehad. Maar de eerst keer was voor mij onvergetelijk. Jaren later zijn ze ook in het buitenland op trainingskamp geweest (Curaçao) en hebben ook daar leuke herinneringen aan overgehouden. Ik zelf ben niet mee geweest. Aan de allereerste keer van zo'n trainingsweekend heb ik hele leuke herinneringen.

Op een vrijdag begin augustus verzamelden we aan het eind van de middag bij de kantine van de Boys. De complete selectie, inclusief staf (Paul, Tom den Daas, Cor Wolswijk, Jan de Rijk, Cas Bouwer of Kees de Rijk en Percy Douglas) Toen we compleet waren vertrokken rond een uur of vier richting Noord Brabant.

Bij aankomst vrijdag werden de slaapplekken verdeeld. Dit gebeurde heel spontaan. Ik deelde de kamer met Peter Gerse, Marco

Parinussa, Peter Taalman en Robert v.d. Laan. We moesten snel ons klaar maken voor de eerste training van 18.00 uur. De training was vrij rustig omdat we net waren aangekomen. Na de training gingen we gezamenlijk eten. Daarna wat gekletst en later ging iedereen naar hun eigen kamer. Als een stel kleine kinderen werd er natuurlijk veel lol getrapt en de luidspeakers draaiden op volle toeren. Peter Gerse had net verkering en we hadden de CD van Toto bij ons, dus één lied werd helemaal grijs gedraaid en ook luidkeels door Peter meegezongen.

Lachen, gieren en brullen natuurlijk. Alle gore voetbalgrappen ontbraken natuurlijk niet. Je kent dat wel. Meteen werden plannen gesmeed om te gaan stappen in Den Bosch. Dat hoorde er natuurlijk bij. Maar dat moest heel stiekem, want de staf mocht het niet te weten komen. We hadden er allemaal zin in. De volgende dag begon met een ontbijt en 10.00 begon de training. Omdat het de voorbereiding van het nieuwe seizoen was, moest natuurlijk de conditie op peil worden gebracht. De jongens die het trainingsschema van Paul in de vakantieperiode niet hadden gedaan werden betrappt tijdens de oefeningen. De training eindigde rond half 12 en na het douchen gingen we lunchen. Na de lunch mochten we naar onze kamer om te relaxen. Om 14.00 uur gingen weer trainen tot een 15.30 uur.

's Avond gingen we na het eten weer een uurtje trainen. In de avond werden er gekaart en allerlei spellen gedaan. Sommigen gingen naar hun kamer om te ontspannen, voor zover dat mogelijk was. Al

met al heel gezellig. De Zondag-ochtend werd weer gezamenlijk ontbeten en daarna een lichte training voordat we in de middag tegen de plaatselijk RKVV St. Michielgestel ging voetballen. Na de training werd door een aantal jongens plannen gemaakt om na de wedstrijd te gaan stappen. Dit werd in de slaapkamers besproken, anders kwam de leiding er achter. Ik was in de kamer met de "jonkies" en hoorde hun plannen aan. Zij wisten niet dat ikzelf al met Frank Bakker, Cees van Vliet, Henny van Raaij had afgesproken te gaan stappen. Na de wedstrijd (ik weet niet meer wie er gewonnen had) gingen we met z'n allen bbq-en. Alles was keurig geregeld en het was erg gezellig. Om een uur of 9 gingen we onopvallend één voor één naar

onze kamer om zogenaamd 'uit te buiken'.

Maar we gingen douchen en ons klaar maken voor een avondje uit. De hele slaapkamer rook naar bedwelmde parfums.

Ondertussen waren de "oudjes" allang gereed om te gaan stappen. Heel stiekem ging de één na de ander naar de auto, die Frank eerder op de dag al in de bossen had verstopt

Frank ging achter het stuur en de rest duwden de auto naar de weg. We konden de auto niet starten anders zouden de anderen ons horen wegrijden. Als een stel kleine kinderen zo blij stapten we in de auto en reden we richting Den Bosch.

In de stad merkten we dat we stramme benen hadden van na de wedstrijd en dus gingen we midden op straat staan rekken en strekken. Dat was een raar gezicht voor al die mensen om ons heen. Eerst zijn we nog wezen drinken in het "hart van Brabant" en afspreken waar we naar toe zouden gaan. We zijn de stad ingegaan en vroegen onderweg aan mensen of er nog wat leuke tenten open waren op zondag. En zo kwamen we in een discotheek terecht.

Voor een zondagavond was de discotheek toch nog aardig bezocht en de discjockey draaide leuke plaatjes en het feest kon beginnen. Het ene na het andere glas met drank ging rond. En die avond dronk Frank echt geen chocomelk.... Zelf dronk ik ook zelden. Maar die avond gingen we helemaal los. De lege glazen bier en baco werden vrij regelmatig vervangen door volle. Wat een avond hadden we. Om een uur of vier besloten we terug te gaan. We hadden een geluk dat er geen alcoholcontrole was, anders

Op de kamp aangekomen gingen we heel jolig naar de ingang. Maar die was afgesloten. Dus gingen we andere ingangen zoeken, maar alles was hermetisch afgesloten. We klopten op de ramen van verschillende kamers en riepen op de deuren voor ons te openen. Maar niemand reageerde. Wat was nou het geval, nadat ze ontdekt hadden dat we zijn wezen stappen had de leiding de rest verboden te gaan stappen. Die jongens van mijn kamer baalden als een stekker en als "wraak" sloten ze alle deuren met bezemstelen en van alles en nog wat. Uiteindelijk klopten op de ramen van de kamer waar Cor Wolfswijk sliep. Jullie kennen Cor allemaal. Die laat ons echt niet buiten staan en deed de deur voor ons open. We gingen naar onze kamers en gingen meteen slapen. Een paar uur later (uur of 7) ging de deur van mijn kamer hard opengemaakt. "Latumanuwy, appèl bij de leiding". Dit was ook het geval bij de anderen. Wij moesten op appèl komen en kregen een speech dat dit niet de bedoeling was van een trainingskamp. Als straf hadden we corveedienst. Met een kater hadden we het ontbijt klaar gemaakt. Maar wel met heel veel lol.

Na het ontbijt gingen we voor het laatst trainen voordat we naar huis gingen. Volgens mij hebben ze als straf bedacht dat er ook koptrainingen moest worden gedaan.... Nou dat hebben we wel geweten. Als afsluiting van deze trainingskamp werd er nog een partijtje gespeeld. Het was een team van jongens die zijn wezen stappen tegen de jongens die NIET mochten stappen.

Raad maar wie gewonnen heeft

We zijn nu 38 jaar verder en nog steeds geniet ik van de reuze die tijd die ik bij de Boys heb gehad. Daarom is het ook leuk om na al die jaren elkaar te zien. Ook Jan de Rijk en Percy Douglas zijn we niet vergeten.

Wim Latumanuwy

Peter Ouwerkerk

Zittend op het balkon van ons vakantieadres. Niet een begin van een spannende thriller, maar van een leuke voetbaltijd bij Alphense Boys.

Na een paar jaar gevoetbald te hebben bij Altior, kwam de overstap naar de boys.

Het grootste verschil waren de trainingen, waar bij Altior het merendeel wel eens een training oversloeg en ook men vaak "geen zin had", waren de trainingen bij Alphense Boys altijd druk bezocht en vooral de intensiteit bij iedere training was iets waar ik wel aan moest wennen.

De leukste trainingen waren altijd op vrijdag, alles met de bal en veel afwerken op de goal.

En dan geen keepers op het doel, die alles maar lieten gaan maar het was een kunst als je er 1 of meerdere ballen in kreeg.

De uitwedstrijden gingen we met een bus, onderweg soms stoppen voor een lunch.

Een grote kracht van deze groep was zeker het voor elkaar door het vuur gaan, ik herinner me een wedstrijd bij ADO'20 uit waar een Boys speler flink werd geraakt en daarna om en om de speler van de tegenstander werd "bewerkt"....

In totaal zou ik 5 seizoenen voetballen bij Alphense Boys en daarin speelde ik 177 wedstrijden en maakte 34 goals (volgens de jaaroverzichten van Paul).

Ik kijk terug op een leuke tijd met de uitschieters natuurlijk de bezigheden buiten het voetbal.

Curacao en de Wintersport.

Peter Ouwerkerk

Albert Kooij

Ik doe mijn verhaal via bijzondere foto collages uit onze mooie voetbaltijd

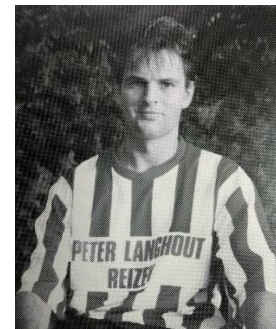

In mijn eerste jaar bij Alphenense Boys (1990-1991) kreeg ik gelijk te maken met het legendarische trainingskamp in Sint Michielsgestel. Was zwaar maar ook gezellig. Een van de hoogtepunten waren ook de wedstrijden tegen het G-team, fantastisch. Naast het kampioenschap was de wedstrijd tegen het Olympisch elftal ook mooi om mee te maken.

Hoogtepunt was uiteraard het kampioenschap!! De meest bijgebleven herinneringen zijn: De kampioenschapswedstrijd, de wedstrijd tegen het Olympisch elftal, de altijd snuivende Robert van der Laan op het middenveld en Marco Parinussa met de uitvoering van Karate kid tegen EDO uit Haarlem.

Albert Kooij

Cas Bouwer

Betrokken als wedstrijdsecretaris gedurende deze periode waarvan 3 jaar elftalleider!

Wat is het toch grandioos om te zeggen dat je deze periode mee hebt mogen maken. Dit komt veelal ter sprake wanneer je bekenden van toen ontmoet.

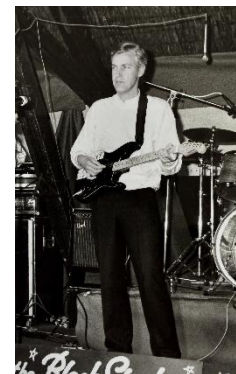
Zelf heb ik buiten de kampioenschappen, zeer vele hoogtepunten meegemaakt en enkele hiervan zijn o.a. in willekeurige volgorde: de wedstrijden AB-Haarlem met als trainer Dick Advocaat, AB-Olympiakos Piraeus met als Trainer Thijs Libregts, AB-PSV 2 met Kees Rijvers (na mijn bezoek bij TD Kees Ploegsma en Guus Hiddink in Eindhoven kwam deze wedstrijd tot stand, mede i.v.m. het contract van Mario Captein van AB naar PSV, AB-Hollandia, AB-Slikkerveer, Quick Boys-AB (met o.a. Jan Verwoerd) 1-2 KNVB-beker, OVV-AB 3-1 finale KNVB-beker en de trip naar Curacao! Met het laatste wil ik er iets meer over vertellen, want buiten de kampioenschappen was dit toch ook een geweldig hoogtepunt!

Zoals elk jaar gebruikelijk was voor de start van de competitie, werd er een trainingsweekend gepland op een locatie te Sint-Michielsgestel voor de gehele selectie en staf. Daar bevonden zich alle trainingsfaciliteiten met tevens eet- en slaapegelegenheid. Hier vonden diverse trainingen plaats, video-opnames bekijken over voetbalsituaties en dan aan het eind van de dag voor evt. liefhebbers kijken naar een eigen meegebrachte video, niet over voetbal maar wel met enige ontspanning! Op de laatste dag nog een wedstrijd tegen de plaatselijke club, 3^e klasse zondag en ter afsluiting van het weekend een etentje bij de plaatselijke Chinees, met veel ontspanning en lol!

Zoals vermeld om in de voorbereiding een trainingsweekend te plannen werd er tevens ter voorbereiding voor de periode na de winterstop een vrijblijvend weekend georganiseerd op een locatie bij Sporthuis Centrum (thans Center Pars).

Er werden 6 a 7 bungalows gehuurd en het leuke hiervan was dat de partners van de selectie en staf ook deel uitmaakten van de groep.

Het was deze dagen reuze gezellig en op een zaterdagavond werd afgesproken om met z'n allen ons te verzamelen in één bungalow voor een gezellig samenzijn met de partners erbij.

Het was op een gegeven moment zo gezellig dat Frank met luide stem riep: Volgend jaar met de hele groep naar Curacao bij Percy. Toen ontstond er gelijk een idee om dit te realiseren en Percy was daar zeker voor in en zei: Okay, laat Cas het maar regelen, dan regel ik wel het e.e.a. wanneer jullie op Curacao zijn gearriveerd.

Zo gezegd, zo gedaan! Ik maakte vóóraf een kostenplaatje en polste bij diverse spelers hoe we dat met elkaar konden fixen. Uiteindelijk gingen we van start met een idee van de spelers zelf om bij elk wedstrijd punt 1 gulden te sparen en zodoende een redelijk bedrag bij elkaar te brengen als tegemoetkoming in de kosten voor accommodatie en tickets. Gelukkigigwerwijs werden veel wedstrijden gewonnen, dus kassa!

Het was ongelooflijk hoe snel de bedragen bij elkaar opliepen en dat kwam mede door het feit dat er diverse supporters ook mee wilden doen met deze actie van 1 gulden per punt. Er waren zelfs enkele sponsors die 10 gulden per punt doneerden. Zelf kon ik toen nog tegen een redelijke prijs beslag leggen op een aanbieding van 50 stuks rood/witte paraplu's en deze werden verkocht tegen een stukprijs van 25 gulden. Binnen 3 weken uitverkocht!

Het innen voor de actie van de selectie werd mede door Henny van Raaij bijgehouden en dat zorgde voor mij een stuk minder werkzaamheden.

Het eindbedrag was dermate hoog uitgevallen dat er in overleg werd besloten om hiermee de gehele selectie incl. staf de gehele reis naar Curacao kosteloos aan te bieden. Echter, de partners betaalden zelf hun tickets en dat was geen probleem.

Voor de boeking van de trip maakte ik een afspraak bij reisburo Van der Valk omdat de reis- en verblijfkosten in het hotel te Willemstad het meest logische was volgens Percy.

Leuk detail was dat ze bevestigde dat ze de boeking in orde zou maken voor 7 personen, ik direct aangaf dat het om **27** personen ging. Ze viel net niet van haar stoel, maar ze wilde gelijk vrijblijvend weten over welke groep het dan zou gaan en Alphense Boys kwam haar bekend voor, want daar voetbalde een familielid. Ik kreeg wel de indruk van haar dat boekingen van o.a. 27 personen naar Curacao eind 1980 wel bijzonder was. Maar het stond!

Na een lange vlucht geland te zijn op Curacao werden we ontvangen met een spandoek door Percy (Bon Bini Curacao) en dat had niet mooier gekund. Vervolgens een mooie bustrip naar hotel Van der Valk en bij binnenkomst kom je iemand tegen die je nooit verwacht: Wereldvoetballer Pelé, dus gelijk met sommigen op de foto. Wat een begin!

Tijdens het verblijf van ca. 1 week had Percy een leuk programma samengesteld

met o.a een busreis over het gehele eiland (bij vertrek na 10 minuten tot hilariteit al een lekke band, zie foto). Tijdens de reis stopte de buschauffeur onderweg bij een hoog punt op het eiland waar je naar de zee een behoorlijk eind naar beneden kon kijken. Karin en Esther waagden het om naar beneden te springen. Je moet het maar durven toch? Vervolgens een bezoek aan een mooi landhuis en even relaxen onder het genot van een hapje en drankje. Percy had ook nog een mooie

bootreis georganiseerd naar het mooie eiland "Klein Curacao" met een heerlijke barbecue! Voor velen een onvergetelijke gebeurtenis met vele personen die last hadden van zeeziekte (zie foto hiernaast)

Tot slot een voetbalwedstijd in een echt stadion tegen FC Sithoc, uitkomend in de hoogste klasse van Curacao. Eindstand 2-1, dus zeer verdienstelijk!

Dit is mijn bijdrage over één van mijn hoogtepunten en ik hoop dat menigeen het leuk zal vinden om het weer eens op deze manier te beleven!

Rest mij nogmaals te vermelden dat ik heb genoten van de betreffende periode met de selectie en stafleden. Ik heb ondervonden hoe de spelers destijds met elkaar omgingen en het was voor mij een bijzondere vriendengroep. Naderhand toen de toppers uit Bodegraven en Nieuwkoop de groep kwamen versterken straalde het totale niveau er vanaf!

Nadat ik mijn activiteiten rond het 1e elftal had beëindigd ben ik verhuisd wegens werkzaamheden naar Friesland en heb ik privé steeds contact gehouden met Jan en Percy. Met beiden had ik een vriendschap opgebouwd en indien gewenst bij o.a. de medische verzorging van spelers, ben ik ze steeds van dienst geweest. Helaas zijn ze ons beiden ons ontvallen, maar vergeten zal ik ze nimmer!

Cas Bouwer

Gerard Haverkamp

32 pagina's vol herinneringen

Op sommige oude elftalfoto's van Boys 1 zie ik mezelf staan. Ik heb eerlijk gezegd geen idee uit welke seizoenen die foto's precies komen. Ik denk dat ze van ná '88 en '91 zijn. Hoewel? Ik zie nog een erg jong bekkie. Ik was één van de leiders, maar dan wel de junior. Paul, wie anders, had mij erbij gevraagd. Aanvankelijk om te 'pendelen' tussen elftalleider Cees van den Nieuwendijk (het woord teammanager bestond toen nog niet...) en bestuurslid Technische Zaken Rien Timmer. Het boterde doorgaans niet zo goed tussen die twee en ik kon als een mediator (ook dat woord bestond toen nog niet) er volgens Paul wel voor zorgen dat toch de dingen gebeurden die moesten gebeuren.

En dus stond ik op de elftalfoto. Ging ik mee naar de trainingskampen in Sint Michielsgestel en op wintersport naar Brambergen. Vulde de wedstrijdformulieren in (met de hand toen nog) en nam plaats op de bank. Lachte om de knoop die Mark Feldmann steeds in de broekspijp van Stanley Macnack legde. En wat al niet meer. Te veel om op te noemen!

Eentje nog, dan: ik weet nog goed dat Paul me aan het begin van een zondagmiddag vroeg om mijn horloge een paar minuten terug te zetten. Want Koos en Pieter waren nog onderweg vanuit hun Bodegraven en dreigden te laat te komen. Maar volgens ons klokke zouden ze toch nog op tijd zijn en hoefde Paul ze als trainer niet voor straf op de bank te zetten.

Het leek trouwens wel alsof die gasten er een sport van maakten om elke week steeds op het nippertje aanwezig te zijn.

We waren erbij

Zestig jaar inmiddels volg ik Boys 1. Eerst als kleine jongen met mijn vader Arie mee, later als chauffeur van mijn vader en ome Ben. Ik was erbij toen John van Nierop 'Alphense Boys langs dapper Meerburg schoot' (19 mei 1977) en we daardoor vanuit de Leidse bond promoveerden naar 'de grote KNVB'. In Zeist wonnen we toen ook het toernooi om het landskampioenschap van alle andere Nederlandse bondskampioenen. Een paar maanden later speelde Boys 1 voor het eerst in de historie in een officiële wedstrijd tegen AVV Alphen (2-0 winst). Wat volgde: het kampioenschap in de Vierde Klasse B (1979), het kampioenschap in de Derde Klasse C (1982), het kampioenschap in de Tweede Klasse (1988) en het kampioenschap in de Eerste Klasse B (1991).

Oftewel: vijf kampioenschappen tussen mijn 16-de en 30-ste jaar, precies de periode waarin je een biertje leerde drinken en alle tijd had om te feesten! Na de winst bij GSV op een donderdagavond, waardoor we de zondag erna kampioen zouden worden, stond de kantinevloer blank van de drank.

Waar de Boys moest spelen, waren wij. Als gezin, als familie. In goede en minder goede tijden. Als er twijfel was of een wedstrijd wel doorging (kunstgras, wat is dat?), fietsten we zondagmorgen naar de sportzaak van Raaphorst de Raadhuisstraat, waar je kon zien als er afgelastingen waren. Op zondagavond wandelden we naar het kantoor van de Rijn en Gouwe, waar de uitslagen van alle wedstrijden in de verschillende competities op het raam waren geplakt. Internet, mobiele telefoon? We hadden niet eens een 'gewone' telefoon. Koos en Pieter konden we dus ook niet even bellen om te vragen hoe ver ze nog bij de Boys vandaan waren.

Stukkies schrijven

Mijn loopbaan als 'lagere' senior gaf ik er op een gegeven moment aan, omdat ik het leuker vond om naar Boys 1 te gaan kijken. Ik schreef veel over het eerste en de zaken eromheen (zoals sponsoring) voor ons clubblad en later de website. Op een gegeven moment woonde ik net als Frank Bakker (met wie ik in de toen zo geheten CC speelde, ons eerste jaar bij de Boys) in de Doornenburg. Als hij dan op zondagavond de hond uitliet en langs het raam liep, zat ik aan tafel het verslag van die middag te schrijven. Overigens: van 1978 tot 1995 was ik journalist bij het Alphens Dagblad en het Leidsch Dagblad, onder meer op de sportredactie. Eén van mijn leermeesters was adjunct-hoofdredacteur Ruud Paauw, een ras-Leidenaar en onverbloemd supporter van UVS. Waar de Boys in die tijd steeds hoger klom, zakte UVS weg uit de top van het amateurvoetbal. "Nou moeten we volgend seizoen tegen cluppies zoals Alphense Boys spelen", huilde hij bijna na een degradatie van zijn club en de promotie van de mijne.

Mijn werk op de sportredactie vereiste in die tijd dat ik 'professioneel' afstand tot Boys 1 moest houden. In de praktijk betekende dit, dat ik nooit een Boyswedstrijd mocht verslaan. Bij de kampioenswedstrijd tegen RVC in 1991 mocht ik wel 'een stukkie tikken' met reacties. Zie de foto boven.

En hiermee kom ik eigenlijk bij mijn antwoord op de vraag van Paul naar mijn mooiste herinneringen: die staan in de kampioenskrant die we in de lente van 1991 met een paar man maakten. De titel: 'In 14 jaar van afdeling naar hoofdklasse'. Een krant op A3-formaat met 32 pagina's vol knipsels, allemaal verslagen, interviews en foto's uit een glorieuze Alphense Boys-tijd. Een enorme verzameling herinneringen, ook aan de legendarische oefenwedstrijden tegen profclubs en ARC.

Tot de dag van vandaag heb ik die krant met 'het beste van Alphense Boys' altijd nog binnen handbereik. Waarmee ik overigens niet wil zeggen dat er geen andere herinneringen aan andere mooie tijden zijn. Want ja, die heb ik zeker óók en er komen elk jaar nog weer nieuwe bij.

Gerard Haverkamp

Ed Laros

Mijn tijdperk bij Alphense Boys begon in de jeugd, als eerstejaars A-junior. Ik was begonnen met voetballen in de D6 bij A.R.C. — onze 'vrienden' van de andere kant, zal ik maar zeggen. Mijn overgang van de D naar de B verliep daar echter vreemd door toedoen van Rob Overkleef, de toenmalige trainer van de B-regionaal. Dat bleef niet onopgemerkt bij trainer Chris van Oostrom, die mij als tweedejaars B-speler direct meenam naar de A-regionaal. Na één seizoen in de A stapte ik over naar Alphense Boys. Omdat ik rond die leeftijd in de Akkerwinde ging wonen, raakte ik bevriend met Stanley en Ruudje; de overstap naar de Boys was toen snel gemaakt.

Ed Laros, een van de nieuwkomers in het elftal, alarom namens Alphense Boys door de defensie van Nieuwenhoorn. (foto: Ben de Bruijn)

Ik weet nog goed dat Paul Bahlmann tijdens de voorbereiding bij de A vertelde dat spelers die goed genoeg waren, in aanmerking konden komen om met de selectie mee te trainen. Zo geschiedde voor mij en Mario Captein. Mario vertrok in 1988 op 16-jarige leeftijd naar PSV; een geweldige prestatie waar we super trots op waren.

Alphense Boys staat in mijn geheugen gegrift als een professionele herinnering. Alles in de jeugd was al top geregeld, maar bij de selectie was de

organisatie pas echt indrukwekkend. We hadden Dirk de materiaalman, grensrechter Koos Tollenaar en teamleiders zoals Cas Bouwer en later Cees van den Nieuwendijk. De medische staf bestond uit fysio's Percy Douglas en Freek van Vliet, er was zelfs een arts, Robert Jan Hoogendoorn, en natuurlijk onze hoofdtrainer Paul Bahlmann. Ook de verzorging rondom de wedstrijden was perfect: soep met broodjes, of een biefstukje voor een belangrijke wedstrijd. De drankjes na afloop, in onze eigen bus of de kantine, trainingskampen, uitjes en zelfs vakanties naar verre bestemmingen zijn onvergetelijk. En wat dacht je van de supporters? Mensen die altijd meeleeften en belangstelling toonden. Sommigen zie ik nu nog steeds bij de club, en dan komen die prachtige verhalen van toen altijd weer boven.

ED LAROS
middenvelder
25 mei 1970

Als 'klein jongetje' — zo voelde ik me althans — ging ik meetrainen met de selectie. Ik werd daar letterlijk opgevoed door mannen als Jan en Nick Verwoerd, Henny van Raaij, Arie Tollenaar, Frans Bahlmann, Kees van Vliet, Frank Bakker en Robert van der Laan. Dat ging er toen heel anders aan toe dan vandaag de dag. Geen duimpje omhoog na een slechte pass of applaus voor een vergeefse sprint. Nee, je kon een schop onder je hol krijgen, boze blikken, of je werd vocaal even flink op je plek gezet. Nu word je daarvoor bijna opgepakt, maar ik had het voor geen goud willen missen.

Terwijl ik dit schrijf, hoor ik "Forever Young" van Alphaville op de radio. Ik heb hem direct hard gezet — toeval of niet? Ik denk terug aan die tijd: jong en sterk, vol kracht en uithoudingsvermogen, conditie als een paard. Hard trainen door weer en wind in korte broek. Trainingen waarbij we nooit stilstonden; het veld stond altijd vol met pionnen, trainingshoedjes en poortjes. We vlogen van de ene oefening naar de andere, met of zonder bal. Alle looptijden werden genoteerd en hingen later in de kleedkamer... de cijfers logen nooit.

Mijn weekenden waren vol: op zaterdag met de A1-regionaal, doordeweeks trainen met de selectie, zondagochtend spelen met het tweede en 's middags mee met het eerste om af en toe in te vallen. Als tweedejaars A maakte ik definitief de overstap naar de selectie en werd daar goed opgevangen door gasten als Marco Parinussa, Peter Gerse en Peter Taalman. Samen met Stanley waren wij de 'jonkies' die werden klaargestoomd voor het eerste, ondanks de moordende concurrentie. Op vrijdagavonden traiden we extra met Henk de Water: afwerken op goal bij Johan Garrelfs, die op een gegeven moment zo goed werd dat je bijna niet meer bij hem kon scoren, en ik kon hard en goed schieten. We

hadden bovendien een schitterend hoofdveld waar weinig op werd gevoetbald, waardoor de mat er zelfs in de winter nog perfect bij lag.

Het was een onvergetelijke tijd met prachtige wedstrijden op het hoogste amateurniveau, maar ook regelmatig tegen profclubs. Dat was te danken aan Cees Jansma. Bedankt Cees, ook voor het mooie commentaar bij de wedstrijden tegen Ajax en Feyenoord.

Ik ga verder niet in op specifieke wedstrijden; daar zal door anderen al genoeg over worden geschreven. Helaas zijn er ook een aantal mensen niet meer bij. Mijn gedachten gaan in het bijzonder uit naar hen; de mannen die de club kleur gaven, ons begeleidden en ons vormden. Hoewel zij ons zijn ontvallen, blijven ze in

mijn herinnering altijd onderdeel van dit prachtige tijdperk. Volgens de jaaroverzichten speelde ik 5 seizoenen in Boys 1 waarin ik 183 wedstrijden speelde en 29 goals scoren.

Via deze weg wil ik iedereen bedanken voor deze fantastische tijd: spelers, leiders, trainers, de mensen van de kantine en natuurlijk onze trouwe supporters.

Gegroet, Edward Laros

Rob Prevoo

Heel eerlijk gezegd kan ik mijn tijd bij AB slecht herinneren.

Allereerst kwam ik met een enkelbreuk, na mijn schedelbasisfractuur kort daarvoor, binnen. Verre van ideaal. Ik weet dat ik met een ander sportief doel naar de Boys ben gekomen dan hoe het uiteindelijk, voor mij, is gegaan.

Daarbij deed Johan Garrelfs het in de competitie uitstekend en was er geen reden te wisselen, iets wat ik toen slecht kon handelen.

Ik herinner me dat het niveau en intensiteit van de trainingen best hoog was.

De 400 meters, 10x200 m, waren killing!

In het meer Rotterdam georiënteerde Alphen was het best even wennen om als "Amsterdammer" mijn plaats binnen de groep te vinden, iets wat me uiteindelijk wel is gelukt, zonder veel te spelen.

Met name in de bus op weg naar de wedstrijd hebben we enorm veel gelachen.

Helaas heb ik nooit kunnen laten zien welke kwaliteiten ik bezat en was de stap naar AB een sportieve miskleun. De schedelbasis bleek te veel impact te hebben op mijn fitheid en performance en heeft mij uiteindelijk doen besluiten de switch te maken naar keeperstrainer.

Dat bleek de juiste stap voor mij en heeft me bij veel mooie clubs gebracht op zowel professioneel als top amateur niveau. Neemt niet weg dat ik enorm genoten heb van de jongens en mijn tijd bij AB.

Een kleine anekdote om af te sluiten: Mij was voor de wedstrijd tegen het Olympisch team beloofd dat ik de 2e helft zou spelen. Toen dat niet gebeurde en ik ergens in min 60 mocht warm gaan lopen liep ik direct richting kleedkamer om niet meer terug te keren.

Het bewijs dat ik toen nog niet in staat bleek met teleurstellingen om te gaan.

Nu ik 58 ben kan ik er glimlachend op terugkijken en zie ik er naar uit al die mannen weer eens te ontmoeten op een gezellige avond met elkaar. Een top initiatief deze reünie, ik verheug me er op.

Groet, Rob Prevoo

Ada v/d Nieuwendijk

Ada is de vrouw van Cees v/d Nieuwendijk die jarenlang speler is geweest in Alphense Boys 1 en daarna ook jarenlang elftalleider van Alphense Boys 1. Cees is in 2010 overleden. Hieronder de herinneringen opgeschreven door Ada.

Ik weet dat Cees met veel plezier leider van het eerste van de Boys is geweest. Met Paul als trainer zijn ze kampioen geworden in 1991 en gepromoveerd naar de hoofdklasse. Wat een feest was dat. De hele selectie is toen na afloop van de uitwedstrijd tegen RVC Rijswijk, gehuldigd op het Gemeentehuis (zie foto's boven)

Wat ook een hoogtepunt was de prachtige vakantie op het eiland Curaçao met Percy Douglas als gids. Hij liet ons de mooiste plekjes van het eiland zien met o.a. een boottrip naar Klein Curacao. Tijdens die heftige boottrip met huizenhoge golven, werd 80% van de selectie zeeziek. Zelf stond ik aan de zijkant van het dek samen met Gerda en Paul de golven te trotseren. We werden nét geen zeeziek (zie foto hieronder)

We zijn ook met de selectie wezen skiën in Brambergen, ook dat was een happening en een geweldige week.

Paul Bahlmann

Mijn hemel waar moet ik beginnen om mijn herinneringen aan mijn AB tijd op te schrijven....! Enkele jaren geleden hoorde ik pas dat mijn vader mij bij mijn geboorte al lid had gemaakt. Kennelijk had hij een vooruitziende blik dat ik vrijwel mijn hele leven verbonden zou blijven aan Alphense Boys. Begonnen als 6-jarige bij de jeugd, daarna alle jeugdselectieteams doorlopen en tegelijk met Peter de Rijk vanuit de A1 doorgestroomd naar het 1^e elftal in 1973. Daar, vanaf 1976 o.l.v. trainer Rien Tamerus, een fantastische tijd gehad. Welke amateurspeler kan zeggen dat hij in zijn actieve tijd 3x kampioen is geworden met het 1^e elftal? (1977, 1979 en 1982) We beschikten dan ook jarenlang over een geweldig team. Vanuit de onderafdeling stoomden we in 5 jaar door naar de 2^e klasse. Onderweg mochten we (met dank aan Kees Jansma) tal van oefenwedstrijden spelen tegen betaalde clubs.

Hoogtepunten waren de uitwedstrijd in De Meer tegen Ajax (met de terugkeer van Johan Cruyff in 1983). Ik speelde tegen Wim Kieft en scoorde uit een voorzet van Johan Cruyff....in mijn eigen doel! Dat overkwam mij als speler nog wel een enkele keer, maar deze bijzondere eigen goal zal ik nooit meer vergeten.

De uitwedstrijd in De Kuip tegen Feyenoord in 1982. Maar ook de twee thuiswedstrijden tegen Feyenoord waren onvergetelijk. Uiteindelijk zou ik 522 wedstrijden in het 1^e elftal mogen spelen (competitie + beker + oefenwedstrijden) Ik stopte op 1 september 1985 met voetballen.

Intmiddels was ik vanaf mijn 18^e (1973) al jeugdtrainer bij Alphense Boys (begonnen bij de E1 waarin o.a. Peter Gerse en Marco Parinussa speelden, zie foto hiernaast). Direct na het behalen van mijn diploma als gymleraar volgde ik op Zeist de speciale 2-jarige cursus voor LO docenten en behaalde ik in die 2 jaar alle 3 de trainersdiploma's waarmee ik op alle amateursniveaus training mocht geven.

Als jeugdtrainer trainde ik 10 jaar lang bij Alphense Boys vrijwel alle jeugdselectieteams van E1 t/m A1 totdat ik in 1983 jeugdtrainer werd bij Rijnsburgse Boys, waar ik 4 jaar zou blijven en onnoemelijk veel geleerd heb van trainer Arie Lagendijk, die ik echt als mijn "leermeester" beschouw. Drie maanden nadat ik was gestopt als voetballer werd ik door Gerard Haverkamp benaderd of ik het volgende seizoen hoofdtrainer van Alphense Boys wilde worden. Dat gaf mij stof tot nadenken. Wilde ik dat wel, training geven aan spelers waar ik jarenlang mee had

samengespeeld, o.a. aan mijn broer Frans?

Ik besloot de gok te wagen en het pakte goed uit. Het eerste seizoen begon prima en na 9 wedstrijden stonden we bovenaan. Daarna kwam de klad erin en verloren we 7 wedstrijden achter elkaar en kwamen in degradatienood. Alles kwam toch nog goed en we eindigden zelfs nog als 4^e.

Het seizoen daarna (1987-1988) was geweldig. De aanwinsten Koos en Pieter van Zoest, Peter Taalman en Rene Vergeer gaven de selectie een kwaliteitsinjectie. Ik herinner mij de trainingen op de Hooge Burch in Zwammerdam en natuurlijk de geweldige trainingskampen op Zonnewende in Sint Michielsgestel. Daar werd

Als trainer Alphense Boys

Bahlmann volgt Jan van Daal op

ALPHEN AAN DEN RIJN - Paul Bahlmann is tot hoofdtrainer van Alphense Boys benoemd. De 30-jarige jeugdtrainer van Rijnsburgse Boys zal met ingang van het nieuwe seizoen de huidige trainer Jan van Daal opvolgen. Van Daal is aan zijn tweede seizoen bij de Alphense zondag tweedeklasser bezig. Zijn contract wordt uit financiële en andere overwegingen niet verlengd.

ieder jaar weer de basis gelegd voor het komende seizoen, maar ook de sfeer gemaakt die o zo belangrijk is om succesvol te kunnen zijn.

Traditioneel was het afsluitend etentje bij Chinees restaurant Pom Lai, waarbij ik mij herinner dat Rene Vergeer ineens tussen de Chinese gerechten midden op de tafel stond en dat een lollige ploeggenoot zijn broek naar beneden trok en Rene gewoon bleef staan in een vol restaurant...

Twee dagen na het trainingskamp volgde de thuiswedstrijd tegen PAOK Saloniki (geregeld door Kees Jansma) met ex-bondscoach Thijs Libregts als trainer. Het werd 2-2 met Peter Taalman die zijn visitekaartje afgaf en doelpunten van Pieter en Kees.

Simon Duijn en Tom den Driessche in overleg met Paul Balthazar: "We proberen echt met elkaar mee te denken" (foto: Ben de Bui)

Vervolgens wonnen we het Oosterman toernooi bij ARC met een memorabele finale tegen UVS (even onderbroken door onweer en stromende regen). Met penalties wonnen we (Arie stopte twee strafschoppen). Koos van Zoest werd uitgeroepen tot beste speler van het toernooi.

Dat ARC toernooi was het 1e cruciale moment dat ons achteraf het succes bracht. Het 2^e belangrijke moment was de thuiswedstrijd tegen koploper Roodenburg. Die hadden 5 punten voorsprong op ons en die wedstrijd moest dus

gewonnen worden! Messcherp walsten we over hen heen: 4-0.

Het 3^e belangrijke ijkpunt was het kleine trainingskamp in Weeterbergen. Daar werd de sfeer nog beter.

Ook een belangrijke tussenstop was de bekeroverwinning op Nieuw Zuid op Quick Boys. Maar liefst 4 basisspelers ontbraken (wintersport), maar met de eenmalige terugkeer van Jan Verwoerd wonnen we met 1-2 door een winnende goal van Peter Gerse vlak voor tijd.

Daarna volgde een volgende cruciale overwinning op concurrent Westlandia (4-1)

We haalden de bekerfinale tegen OVV die door het bestuur werd "verkocht" in een uitwedstrijd. We dachten die finale op een 3^e klasser toch wel te kunnen winnen....! Het werd een fiasco, kansloze 3-1 nederlaag. Ik kan mij herinneren dat wij na de busreis terug naar huis direct een teamgesprek hielden in onze eigen kantine. Drie dagen later volgde namelijk de lastige uitwedstrijd tegen VCS en deze nederlaag mocht niet doorwerken. Het lukte, VCS werd met 0-2 verslagen, de concurrentie verspeelde punten en met nog 2 wedstrijden te gaan, na een lange inhaalrace, stonden we ineens met 1 punt los aan de kop. In het Pinksterweekend van 21 tot 23 mei moest het gebeuren, de laatste twee wedstrijden van keeper Arie Tollenaar die zijn definitieve vertrek naar Zwitserland had aangekondigd. Wat er in aanloop naar het beslissende Pinksterweekend allemaal in de verschillende huiskamers gebeurde, heb ik in de PowerPointpresentatie tijdens de reünie omschreven.

De kampioenswedstrijd uit tegen Quick werd met 1-3 gewonnen en met één punt voorsprong op Roodenburg pakten we het kampioenschap en promotie naar de 1e klasse. En toen moest ik dus één slok champagne drinken! Allemaal ongelofelijke herinneringen die weer naar boven komen

In het slot van dit mooie seizoen wonnen we nog de Sportontmoeting en werden we uitgeroepen tot Sportploeg van het jaar in de gemeente Alphen aan den Rijn

In de twee seizoenen daarna eindigden we steeds als 2e in de competitie. Er bestonden nog geen periodetitels of nacompetitie dus dat leverde niets op.

In seizoen 1990-1991 kregen we wéér een kwaliteitsinjectie door de komst van 4 Nieuwkopers (Marcel en Rene de Jong, Albert Kooij en Johan Garrelfs) en Peter Ouwerkerk en Ed Laros. Opnieuw was het trainingskamp in Sint Michielsgestel weer geweldig. Het was het weekend van 3 augustus en iedereen was er.....! Moet je in deze tijd eens mee komen!

Vervolgens wonnen we het Oosterman toernooi bij ARC en het eigen Fasson toernooi met de finalewinst van 5-2 op ARC (ondanks het gemis van Robert van der Laan, Marco Parinussa, Peter Taalman en Peter Gerse, want die waren in Zwitserland bij de bruiloft van Arie Tollenaar!) In de breedte waren we dus ineens heel erg sterk.

We openden goed met 3 achtereenvolgende overwinningen en behaalden de eerste periodetitel, die dat seizoen was ingevoerd door de KNVB. In de winterstop stonden we bovenaan en maakten we de unieke trip naar Curacao. Ook daarover heb ik tijdens de reünie met de PowerPoint presentatie van seizoen 1990-1991 het nodige over verteld.

Na de lange winterstop bleven we goed presteren en bovenaan staan. Vier wedstrijden voor het einde kwam concurrent SVW (stonden op 1 punt achter ons) naar Alphen aan den Rijn. Dat zou de beslissende wedstrijd worden. We speelden dramatisch maar pakten met veel mazzel en de klasse van Rene de Jong in blessuretijd toch nog een gelijkspel (2-2)

Een week later wonnen we met 4-2 van Verburch en verloor SVW onverwachts. Dus met nog twee wedstrijden te gaan hadden we nog één overwinning nodig.

Een week later (28 april) zouden we de kampioenswedstrijd uit tegen RVC spelen, maar op zaterdagmiddag 27 april om 18.00 uur kwam ineens de melding van de KNVB dat het hele competitieprogramma programma een week werd opgeschoven vanwege het overlijden van drie 2e elftal spelers van EBOH bij een auto ongeluk. Alle bussen en voorbereidingen moesten dus worden uitgesteld. Wat een desillusie.

Het werd nu Bevrijdingsdag 5 mei 1991, ook een mooie datum voor een kampioenswedstrijd.

En het wérd een prachtige onvergetelijke dag. Met maar liefst 7 supportersbussen naar RVC. Wederom lukte het in een kampioenswedstrijd en na dik verdiende winst op RVC (1-2) brak het feest los. De digitale beelden van die wedstrijd en het feest daarna heeft iedereen kunnen zien. Onvergetelijk.

Het begin van het hoofdklasse avontuur. Alphense Boys was ineens een Top-amateurclub op het hoogste amateurniveau.

Nog even een paar "weetjes":

- In de competitie 1990-1991 zouden we maar liefst 10 keer "de nul" houden en dat leverde iedere keer als beloning weer gebak op van de trainer.
- Maar liefst 8 spelers speelden alle 22 competitiewedstrijden. Marco Parinussa en Pieter van Zoest misten een aantal wedstrijden vanwege schorsingen en Robert van de Laan miste 8 wedstrijden vanwege zijn werk op een booreiland. Uniek dat dus iedereen fit bleef en wellicht was dat ook een van de redenen van dit succes.

We zouden het uiteindelijk 4 jaar volhouden in de hoofdklasse met vooral in het 2^e seizoen een 3^e plaats en hoge verwachtingen voor het seizoen daarna. Toen scheurde Frank Bakker echter zijn kruisband en bleven we maar nipt in de hoofdklasse. In het 4e jaar volgde degradatie naar de 1e klasse.

En ja ik was fanatiek en misschien wel een "vakidoot". Ik verslond oefenstofboeken en tijdschriften want ik wilde vernieuwend bezig zijn en niet dat spelers zeiden "niet wéér die oefenvorm". Maar stiekem deden we "heel gevarieerd steeds hetzelfde" want de tactische patronen en speelwijze moesten wel steeds ingeslepen en herhaald worden. Dat lukte door steeds nieuwe oefenvormen te verzinnen en te ontdekken zodat het voor de spelers hopelijk nooit saai werd.

Memorable moments

Seizoen 1991-1992: De komst van Sander Beuk, Marcel van Dijk en Mark Feldmann. Dankzij de humor van laatstgenoemde zou het nooit meer ongezellig zijn in de kledkamer...!, Debuutwedstrijd in de hoofdklasse uit tegen EDO. 0-2 voorsprong en toch met 3-2 verliezen. De uitwedstrijd tegen ADO'20, de wedstrijd van Sander Beuk! De oefenwedstrijd in het Olympisch stadion tegen het Olympisch team.

Seizoen 1992-1993: Papendrecht uit in de modder (0-2 winst), Tonegido thuis met 9 man, 1-1 en daarna gemiste penalty (Marcel van Dijk) en 9 minuten in blessuretijd toch nog met 1-2 verloren
Weer naar Curacao, het vertrek van Rien Timmer, winst bij AFC (1-4), handtekeningactie "Koos van Zoest moet blijven". Johan Garrelfs nummer 1 in het Isostar klassement

Seizoen 1993-1994: Kruisbandblessure Frank Bakker, wintersport Brambergen, 0-2 winst bij Holland, 1-4 winst in de oefenwedstrijd uit tegen Haarlem. Op laatste speeldag via 3-0 overwinning op UVV degradatie voorkomen. Winnaar Rijn en Gouw Cup. Johan Garrelfs naar RKC

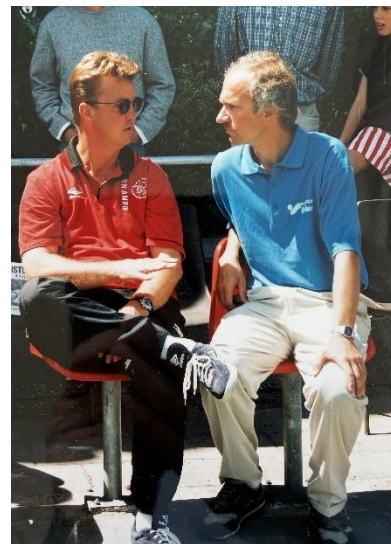
Seizoen 1994-1995: Oefenwedstrijd tegen Ajax 2 (0-2 verloren) en Willem II (4-1 verloren).

Wintersport Brambergen, degradatie uit de hoofdklasse. Overlijden en uitvaart Danny Hillen (12 jaar en supporter van Alphense Boys 1)

Seizoen 1995-1996: 9 spelers vertrokken, thuiswedstrijden tegen Ajax (9000 bezoekers) en Feyenoord (6000 bezoekers), wintersport Itter, 9 rode kaarten, toch handhaving in 1^e klasse. Onrust en vertrouwensbreuk met bestuur vanwege het niet verlengen van mijn contract (speciale ALV). Spelersgroep ging pal achter mij staan. Uiteindelijk tekende ik een contract bij FC Lisse. Dat werd een mislukking.

Vanaf januari 1997 werd ik "technisch coördinator" oftewel hoofd jeugdopleiding van Alphense Boys. In 2005 ontvingen we de Rinus Michels Award voor beste jeugdopleiding van Nederland (zie foto hiernaast met Bob Valkenburg). Cijfermatig werden we pas de beste amateurjeugdopleiding van Nederland in 2017 en bleven dat 6 jaar lang totdat in 2023 mijn contract plotseling niet werd verlengd. Die volkomen onverwachte actie van het bestuur, na 44 jaar contractueel verbonden te zijn geweest aan Alphense Boys, en vooral de manier waarop, heeft mij veel pijn gedaan. Gelukkig verdwijnt dat langzamerhand en blijven de prachtige herinneringen aan mijn Alphense Boys tijd de overhand voeren. Binnenkort word ik zelfs benoemd als erelid van Alphense Boys.

Bijzonder:

- Robert van der Laan en Frank Bakker speelden alle 10 jaren in het 1^e elftal van Alphense Boys waarvan ik hoofdtrainer mocht zijn. Met Frank (die 637 wedstrijden in Boys 1 speelde) zelfs nog 4 jaar samengespeeld o.l.v. Rien Tamerus.
- Marco Parinussa heb ik het langst training mogen geven. 4 jaar in de jeugd van Alphense Boys, 1 jaar bij Rijnsburgse Boys A1 en 9 jaar bij Alphense Boys 1. In totaal dus 14 jaar.
- De ontwikkeling van AB 1 tot een top-amateur elftal (met een grote rol van Rien Timmer)
- Talloze telefoongesprekken gevoerd met Kees Jansma, onze technisch adviseur. Waar ook ter wereld hij was, hij belde altijd om te weten hoe het ervoor stond.
- De onvergetelijke trips naar Curacao (2x, o.l.v. Percy) en de wintersport (2x Brambergen, 1x Itter)
- De 10 trainingskampen in Zonnewende (St Michielsgestel)
- De vele wedstrijden tegen BVO's en internationale tegenstanders (met dank aan Kees Jansma)
- De thuiswedstrijden tegen Ajax en Feyenoord
- De twee kampioenswedstrijden tegen Quick en RVC en het bereiken van de top van het amateurvoetbal
- De geweldige reclame die we hebben gemaakt in Alphen aan den Rijn en de regio met onze manier van spelen.
- De toernooi zeges in de voorbereiding bij ARC en bij ons thuis
- De finale van de districtsbeke (en vooral de weg er naartoe) met o.a. winst op Quick Boys
- De bouw van de tribune o.l.v. Kees de Rijk
- De 3^e plaats in de hoofdklasse in 1993

Arie Tollenaar

De hoge bal van rechts (Quick- Alphense boys 1-3)

Er zijn van die momenten die af en toe onverwachts naar boven komen drijven.

De hoge bal op het veld van Quick in den Haag vanaf de rechter kant. Ergens in de tweede helft is er een van. Het is zondag 23 mei 1988.

Het is een wedstrijdsituatie waarop ik al vele keren getraind heb. En zeker met Paul, onze trainer van het eerste elftal. In mijn schoolvakantie kon ik rekenen op een telefoontje van hem of ik even tijd had om te trainen. Hij wist wel een veldje te vinden ergens in Zuid-Holland. De voorzet was altijd een vast onderdeel. Ik weet niet of die oefening voor mij was bedoeld of dat hij zijn traptechniek wilde verbeteren. Hij zelf was nog actief als speler van het eerste van Alphense Boys en hij was mijn trainer bij de jeugd. Rennen, vliegen duiken en weer opstaan.

Als jeugdspeler kon ik mijn geluk niet op. Mooie jeugd herinneringen bij de boys waren er genoeg. Zoals het Sportweekend, de NKS kampen, trainingskamp in Drunen bij Pascal Bakker, training op het gravelveld of op de parkeerplaats, koude douches als de boiler weer eens leeg was. Opgegroeid met dezelfde spelersgroep vanaf de Fies tot aan de A1. Met Adrie, Hans, Ruud, Eddie, Dion, Jeffrey...

De hoge bal vliegt in mijn richting. Peter Gerse, onze spits, staat 1 op 1. Het is mijn laatste wedstrijd in het eerste elftal, want ik ging daarna verhuizen naar Zwitserland. Een seizoen dat we Paok Saloniki van het veld speelden, we de bekerfinale haalden, met mooi en sprankelend voetbal dat in de hele regio gewaardeerd werd.

Dat seizoen speelden we 4-4-2 met de opbouw van achteruit. Maar dat kon ook 3-4-3 worden met opkomende en overheen gaande vleugelverdedigers. of een 3-3-4 met diepgaande middenvelders en kruisende spitsen. Naar voren gericht voetballen, achterlijn zoeken, het doorkoppen van de hoekschoppen. En meer doelpunten maken dan je tegenstander....

TOLLENAAR OP DE SCHOUDERS

De hoge bal eindigt in mijn handen. Peter Gerse loopt vrij. De uittrap volgt. De lange bal stuitert twee keer op een droog en slecht veld. Onze spits schiet zonder aarzelen de bal hard in het net. 0-2.

Op de kop af 38 jaar geleden. Er zijn van die momenten.....!

Met dank aan alle supporters van de Boys en de familie leden die ons trouw hebben gevolgd. In Den Haag waren zij onze twaalfde man. Het was een mooie tijd.

Groeten uit Zwitserland. Arie Tollenaar

Robert van der Laan

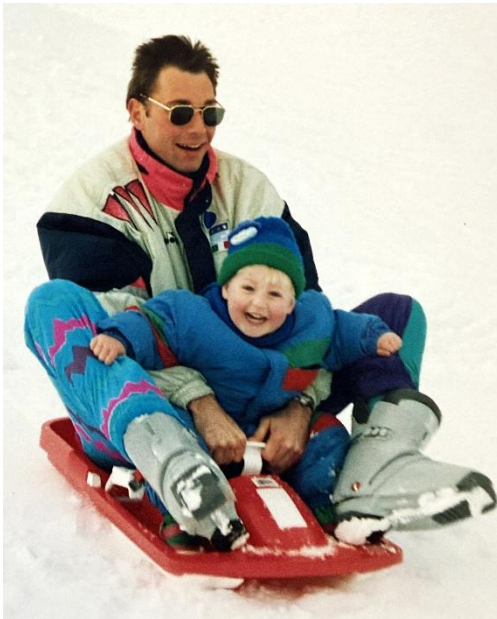
Mijn tijd bij Alphense Boys 1 was er één die ik nooit zal vergeten. Natuurlijk vanwege de kampioenschappen en de wedstrijden tegen BVO's, maar vooral door alles wat er omheen gebeurde. Het was een bijzondere periode met twee kampioenselftallen, waarin het ouwehoeren over voetbal minstens zo belangrijk was als het spel zelf. Niet iedereen was vrienden met elkaar, maar er werd wel altijd eerlijk gezegd waar het op stond en iedereen werd geaccepteerd.

De basis van het succes werd gelegd in de voorbereiding. We waren soms vijf keer per week bezig met trainen of wedstrijden en bouwden zo aan een ijzersterke conditie. In deze tijd zou dat niet meer kunnen, maar toen hoorde het er gewoon bij. Nieuwkomers wisten meteen waar ze aan begonnen: menig speler ging al in de tweede training over zijn nek.

Ook de elftalleiders waren belangrijk voor het team. Cas Bouwer (de rust zelve), Kees de Rijk en Kees van den Nieuwendijk (altijd fel meelevend) zorgden voor sfeer en betrokkenheid rondom het elftal. En dan was er nog Percy, onze fysio, die dag en nacht klaarstond en er altijd voor zorgde dat je zo snel mogelijk weer op het veld stond.

Op het veld zijn er genoeg momenten die zijn blijven hangen. De wedstrijd tegen Roodenburg uit, in het kampioensjaar van de tweede klasse is daar een goed voorbeeld van. Binnen een halfuur stonden we met 3-0 voor en speelden we bijna tot in perfectie. Daarna sloop er, mede door wat nonchalance, gemakzucht in het spel en kreeg Roodenburg weer het idee dat er iets te halen viel en werd het nog 3-3. Ook de wedstrijd tegen DCG in Amsterdam staat me nog goed bij. We kwamen binnen vijf minuten met 1-0 voor, maar stonden daarna 85 minuten in onze eigen zestien en trokken toch de overwinning over de streep. Blijkbaar had ik in die wedstrijd iets tegen Marcel Straver, onze keeper, gezegd, want 's avonds werd ik opgebeld door Cas met de vraag wat er precies was gebeurd. Mijn antwoord was simpel: "Ik weet het niet Cas, maar als jij wil dat ik sorry zeg, doe ik dat." Het zal niemand verbazen dat ik me in het veld af en toe kon laten gaan...

Na de promotie naar de hoofdklasse kwam ook Mark Feldmann erbij. In het veld heb ik hem regelmatig vervloekt, maar na afloop kon ik altijd hartelijk lachen om zijn opmerkingen. Zoals bij AFC, vlak voor de wedstrijd in de hal, toen hij vanuit de rij naar voren liep en tegen de aanvoerder zei: "Wij hebben geen vaantje, maar jullie mogen onze bus wel hebben" (die ouwe pleuresbus van Keesen). Of bij Hollandia uit, waar hij een keer of vier naar de scheidsrechter riep dat hij de beste man van het veld was. Toen de scheids hem daarop aansprak, ging hij gewoon door: "Ik kan er niet onderuit, scheids." De scheids moest er zelf om lachen – als ik dat had gedaan, had ik direct geel gehad.

Ook buiten het veld zorgde hij voor de nodige verhalen. Bij de uitreiking van beste keeper van de hoofdklassen van Johan, in de kerk in Den Bosch stonden we in de rij voor het buffet, waarop Veldman aan de bediening vroeg wat ze nou toch op zijn bord

hadden gelegd (zijn eigen geslachtsorgaan). Tijdens diezelfde avond had Kees Jansma iets te diep in het glaasje gekeken en stond op een gegeven moment met zijn handen mee te eten. Gelukkig kreeg hij nog een helder moment: "Robert, het gaat niet goed, ik moet even weg." Op de terugweg legde Mark Feldmann een grasmat, die hij van het buffet had meegenomen en waar hij zelf overheen had

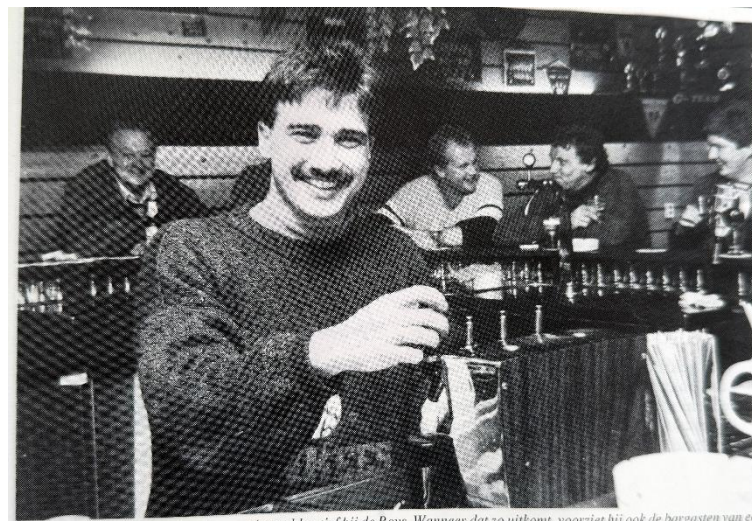
gepist, bij Percy op zijn hoofd in de bus. Percy heeft vanaf Utrecht tot Alphen aan den Rijn met die grasmatt op zijn kop gezeten. De volgende ochtend moesten Koos van Zoest en ik behandeld worden door Percy, die zich van de avond ervoor niets meer kon herinneren en vroeg wat er gebeurd was, want zijn bed was bij het wakker worden zwart van de aarde.

De trainingskampen in Sint-Michielsgestel stonden garant voor een hoop plezier. Na de stapavond – en omdat ik zelf niet dronk – werd er de dag erna een kopspelletje aangevraagd voor de jongens die iets te diep in het glas hadden gekeken. Ook de weekendjes in Center Parcs zal ik nooit vergeten. Zo werd er op het allerlaatste moment een oefenwedstrijd ingepland op zondagochtend tegen Maarheze, tweede klasse onderbond. Negentig procent van het elftal was nog hevig onder invloed van alcohol en Frank Bakker en Kees van Vliet maakten er een onderling wedstrijdje van wie het meeste balverlies leed. We speelden uiteindelijk een beschemende 2-2. Alsof dat nog niet genoeg was, zat Frank Bakker na zijn wissel, net onder de douche vandaan, in de kantine rustig schaatsen te kijken, toen Paul hem doodleuk weer wilde inbrengen. Hij kon zich dus opnieuw omkleden en het veld in. Of die andere keer dat we bij Center Parcs gingen bowlen. Frank Bakker had alle schoenen door elkaar gezet, waardoor een Duitse toerist ineens de sportschoenen van Paul aanhad om te gaan bowlen en Cas deze terug moest halen. Ook Curaçao was een absoluut hoogtepunt. We gingen met een aantal gasten waterskiën en omdat ik zo lenig was (haha), ontdekte ik een nieuwe sport: onderwater skiën.

Het mooiste moment van die trip was zonder twijfel de ontmoeting met Pelé.

Verder waren er nog genoeg andere momenten die het clubgevoel typeren. De sponsorloop na het kampioenschap in de eerste klasse, de wedstrijd tegen het G-team (die we uiteraard verloren) – en waar ze het nu nog steeds over hebben als je ze tegenkomt. En natuurlijk de betrokkenheid van veel spelers bij het opleiden van de jeugd.

Naast het voetbal was er ook aandacht voor de mensen om de club heen. De spelersspot was daar een mooi voorbeeld van. Als supporters of bekenden rondom het eerste elftal in het ziekenhuis of op sterven lagen, of bij bijzondere gelegenheden zoals bruiloften, werd er een bloemetje of cadeaubon geregeld en

Robert van der Laan is niet alleen op het veld actief bij de Boys. Wanneer dat zo uitkomt, voorziet hij ook de bar-gasten van een verfrissing, zoals in dit geval de tribunebouwers op de achtergrond. (foto Ben de Bruyn)

De perfecte instelling van Robert van der Laan "Ik háát verliezen"

langsgebracht door één of twee spelers. Mijn ontmoeting met Danny Hillen, een jongetje van elf jaar met een hersentumor, zal ik nooit vergeten. De wekelijkse bezoeken bij zijn vader en bij hem thuis, zijn enorme kracht en uiteindelijk ook het afscheid. Bij zijn begrafenis, in december 1994, werd de Boys-kantine beschikbaar gesteld voor de condoleance en hebben wij hem als spelersgroep naar het graf gedragen.

Alles bij elkaar was het een tijd van hard trainen, presteren, humor en betrokkenheid. Een periode die mij altijd bij zal blijven.

Robert van der Laan

Peter Kerkhof

Mijn periode als voetballer (keeper) bij Alphense boys is vrij beperkt gebleven. Na onze verhuizing van Den Haag naar Alphen lag het i.v.m. de reisafstand voor de hand dat ik voor een club in Alphen zou kiezen. Ik heb in Den Haag slechts bij 2 clubs gespeeld en daar werd mij vaak aangeraden om het hogerop te zoeken. Gezelligheid en een vertrouwde omgeving waren mij echter dierbaar zodat ik nooit op aanbiedingen ben ingegaan. Nu lag die kans er wel en omdat ik altijd op zondag heb gespeeld, heb ik gekozen voor Alphense Boys dat toen in de 2^e klas speelde (zou nu 4^e divisie zijn).

Vanaf het moment dat ik bij de selectie aansloot, draaide het eerste elftal erg goed en kreeg ik nauwelijks speeltijd. In het kampioensjaar 1987/1988 hield ik voornamelijk de bank warm als reserve-keeper en speelde ik mijn wedstrijden in het 2^e team, hetgeen ik in mijn voetballoopbaan nooit eerder had meegemaakt, omdat ik altijd eerste keus was. Mijn hele zondag was echter gevuld en ondanks het feit dat het superleuk was om onderdeel van een kampioensploeg te zijn, wil je natuurlijk spelen en een wezenlijke bijdrage leveren aan het resultaat. De meest tastbare en dierbare herinnering aan de kampioenswedstrijd bij Quick in Den Haag is voor mij de aanwezigheid van onze pasgeboren zoon Jeffrey, die regelmatig vanuit zijn kinderwagen blij gaf van zijn aanwezigheid.

Na het behalen van het kampioenschap en de daarmee samenhangende promotie naar de 1^e klas (zou nu 3^e divisie zijn) kreeg ik de kans om eerste keeper te worden en die kans heb ik gegrepen. Wederom werd er meer dan uitstekend gepresteerd en misten we op een haar na promotie naar het allerhoogste amateurniveau – we werden tweede. Helaas werd ik voor de eerste keer in mijn voetballeven geconfronteerd met tegenslag in de vorm van een kapotte meniscus, maar aangezien dit vlak voor de winterstop gebeurde, heb ik maar weinig wedstrijden

gemist en kon ik snel weer aansluiten.

Toen ik eindelijk bij Alphense boys had bereikt wat ik steeds voor ogen had – vaste keeper bij het 1e team – kreeg ik op mijn werk de kans om opleidingen te volgen die mij verder zouden helpen in mijn carrière.

Peter Kerkhof zegt eerste elftal Alphense Boys na een jaar vaarwel

voetbalschoenen aan de wilgen te hangen. Achteraf kan ik zeggen dat dit een juiste keuze is geweest. De avondstudies waren pittig, maar hebben mij maatschappelijk veel opgeleverd.

De combinatie gezin – werk en sport (bewust in deze volgorde) leek mij op voorhand te veel van het goede en ofschoon met pijn in het hart heb ik toen besloten om mijn

Dat ik weer eens terug zou komen bij Alphense boys maar nu in de rol als trainer had ik toen niet voorzien. Het bloed kruipt blijkbaar toch waar het niet gaan kan, want ik was inmiddels als jeugdtrainer aan de slag bij het team van mijn zoon Jeffrey en had hiertoe een aantal opleidingen gevolgd. Blijkbaar was dit niet ongemerkt gebleven, want ik werd benaderd om trainer van het 2^e team te worden en te assisteren bij AB 1. In het eerste seizoen werden we kampioen en promoveerden we naar de reserve 1^e klasse (het hoogste niveau). Hierna volgde nog een leuk 2^e seizoen i.c.m. een trainersopleiding bij de KNVB waarmee ik als hoofdtrainer bij een club aan de slag kon.

Nieuwkoop werd mijn eerste club als hoofdtrainer en had ik het geluk dat ook dit weer een succesvolle periode werd. Hierna heb ik in een periode van zo'n 15 jaar nog een aantal clubs onder mijn hoede gehad als hoofdtrainer alvorens ik in 2012 werd benaderd door Rijnsburgse boys om **H**oofd **O**pleidingen te worden. Hierna volgden als HO nog UVS, ARC en vv Katwijk en inmiddels Quick Boys waar ik als HoC werkzaam ben, hetgeen inhoudt dat ik mij vooral bezighoud met de ontwikkeling van trainer/coaches met een VC 2 c.q. VC 3 diploma. De manier waarop ik de rol van HO bij Rijnsburgse boys invulde, wekte blijkbaar de aandacht van de KNVB want men benaderde mij om docent te worden. Na het (wederom) volgen van een aantal opleidingen werd ik KNVB docent.

De combinatie gezin, mijn werk bij de Hoge Raad, mijn werkzaamheden als HO en de rol als KNVB docent heeft mij veel gebracht, maar werd naarmate de jaren verstreken steeds zwaarder, zodat ik wederom voor de keuze stond om met "iets" te stoppen. Uiteindelijk heb ik besloten om met mijn werk als CFO bij de Hoge Raad te stoppen en voortijdig met pensioen te gaan. Dit is inmiddels ruim 3 jaar geleden en ik heb er geen minuut spijt van gehad. Bij de KNVB ben ik docent in de HO-lijn en docentbegeleider van docenten die VC 1 en VC 2 geven en geef ik een dagdeel in de week les op een MBO. Stil zitten is niets voor mij, maar dat je zelf kunt bepalen wat en wanneer je iets doet vind ik heel prettig. Ik denk dat mijn periode als speler en later als trainer bij Alphense boys mij op voetbalgebied – zowel wat betreft de positieve als de negatieve ervaringen – heeft gevormd en in de richting heeft gestuurd die ik heb ingeslagen.

Peter Kerkhof

Johan van Capel

Het seizoen 1987–1988 begon voor Alphense Boys met een nieuwe trainer: Paul Bahlmann. Voor mij was hij geen onbekende, want in de jeugd had ik hem ook al als trainer gehad en ik had al een paar jaar met hem samengespeeld in het eerste elftal.

We begonnen het seizoen uitstekend met het winnen van het ARC-toernooi. Dat gaf veel vertrouwen voor de rest van het seizoen en liet zien dat we als team veel kwaliteit

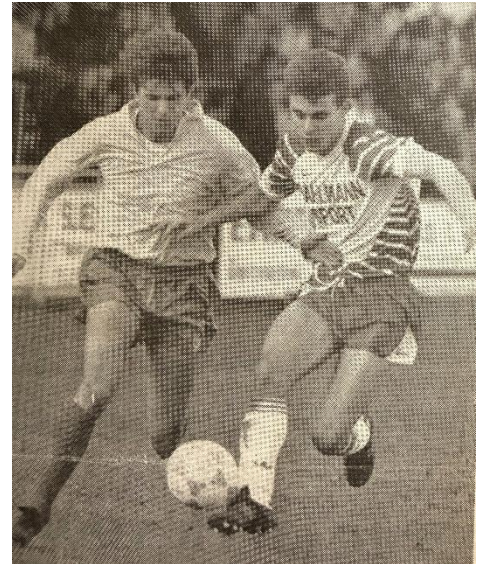
hadden.

Helaas raakte ik daarna al snel geblesseerd aan mijn knie, waardoor ik een paar maanden niet kon spelen. Dat was natuurlijk een teleurstelling, zeker omdat het team zo goed draaide. Toch bleef ik betrokken bij de ploeg en merkte ik hoe hecht en gezellig deze groep was. We hadden niet alleen een goed elftal, maar ook veel plezier met elkaar.

Een wedstrijd die mij altijd is bijgebleven, was de uitwedstrijd voor de beker tegen

Quick Boys. Door afwezigheid van verschillende spelers moesten we met een aangepast team aantreden. Veel mensen verwachtten er daarom niet veel van, maar juist toen speelden we een geweldige wedstrijd en wonnen we verrassend met 1-2. Dat typeerde ons team: strijdlust, inzet en geloof in elkaar. Aan het einde van het seizoen werden we verdiend kampioen. Door goed voetbal, een sterke teamgeest en veel inzet hebben we een prachtig seizoen beleefd waar ik met veel plezier op terugkijk.

Marcel de Jong

In de vroege jaren negentig hing er iets bijzonders rond Alphense Boys. Op zondagmiddagen stroomde het sportpark vol met supporters, oud-spelers, families en liefhebbers van echt amateurvoetbal. De geur van nat gras, sigarenrook langs de lijn en de echte leren Tango ballen van toen vormden het decor van een gouden periode.

Het seizoen 1990-1991 groeide uit tot een historisch jaar: Alphense Boys werd kampioen van de zondag 1e klasse B en promoveerde voor het eerst in de clubhistorie naar de Hoofdklasse — destijds het hoogste amateurniveau van Nederland.

Ik zelf als Nieuwkoper kwam van een kort profavontuur bij Ajax samen met broer Rene en twee andere Nieuwkopers Albert Kooy en Johan Garrelfs over naar het ambitieuze Alphense Boys. Al snel voelden wij ons thuis en werden we opgenomen in de sterke selectie. Je voelde aan alles dat

hier iets unieks gaande was, een fantastisch veld, individueel sterke spelers en een saamhorige sfeer. Met daarbij een goede staf en uitstekende trainer, Paul Bahlmann met uitdagende oefenstof en professionele benaderingen van spelers, wedstrijden en opbouw van onze prestaties in dat jaar en de daarop volgende jaren.

Wat dat elftal zo bijzonder maakte, was de combinatie van kwaliteit, volwassenheid en uitstraling.

Alphense Boys speelde met flair, lef, techniek en discipline. Het was een team dat wist wanneer het moest voetballen, maar ook wanneer er geknokt moest worden. Uitwedstrijden in Den Haag, Gorinchem of Voorburg waren geen simpele zondagmiddagtripjes; het waren gevechten op hoog niveau, vaak op overvolle complexen waar het publiek bovenop het veld stond. De kracht van Alphense Boys zat ook in de balans binnen het elftal. Achterin stond een hechte defensie die nauwelijks kansen weggaf, terwijl het middenveld het tempo bepaalde en de voorhoede op beslissende momenten toesloeg. Er waren spelers met techniek, flair én karakter — mannen die een wedstrijd konden kantelen op kwaliteit of pure wilskracht. Het was een uitgebalanceerd team op topniveau. Geen verzameling individuen, maar een elftal dat voor elkaar vocht.

De ambiance op het sportpark maakte het plaatje compleet. Op zondagmiddag leefde heel Alphen mee. Mensen stonden rijen dik langs de boarding, discussies gingen maandag door in de kantine en in de stad sprak men over “het eerste”. Het amateurvoetbal had toen nog iets romantisch: spelers kwamen uit de regio, supporters kenden de selectie persoonlijk en iedere topper voelde als een evenement.

Dat kampioensjaar van 1990-1991 markeerde daarom veel meer dan alleen promotie. Het was het bewijs dat Alphense Boys zich had ontwikkeld tot een topclub binnen het Nederlandse amateurvoetbal. Een elftal dat respect afdwong in heel West II. Een generatie spelers die geschiedenis schreef. En voor iedereen die erbij was, blijft het een tijdperk van mooie grasvelden, volle tribunes, fantastisch voetbal en zondagmiddagvoetbal op zijn allermooist.

Wat mij vooral bij is gebleven nu, 35 jaar na dato, is het besef dat ik onderdeel was (mocht zijn) van een uniek stukje historie in een fantastisch voetballend en uitgebalanceerd elftal. En onderdeel van het meesterwerk en gedrevenheid van de club en in het bijzonder van Paul Bahlmann in die jaren.

In mijn latere voetballoopbaan heb ik bij ARC en zeker bij Ter Leede met eveneens een sterk elftal in de top van het amateurvoetbal mogen spelen maar de prachtige herinneringen naar een bomvol de Bijlen, het prachtige veld, het geweldige elftal blijven in mijn geheugen gegrift.

Marcel de Jong

Frank Bakker

Mijn tijd bij Alphense boys begon eigenlijk pas echt toen ik 15 jaar was. Ik mocht samen met Tonnie van de Laan mee met het eerste elftal dat toen nog in de onderbond speelde. Alphense Boys 1 was kampioen geworden in hun afdeling en moest om te promoveren naar de KNVB, een beslissingswedstrijd spelen tegen Meerburg, de kampioen van de andere poule.

Op neutraal terrein (bij vv VVOA) speelde Meerburg en Alphense boys om een plek in de KNVB. Trainer Rien Tamerus vond het nodig dat Ton en ik wissel waren bij die wedstrijd. De wedstrijd op Pinksterzaterdag eindigde in 0-0 dus er moest twee dagen later (2^e Pinksterdag 30 mei 1977) een tweede wedstrijd komen, heel spannend. We wonnen met 1-0 met een doelpunt van John van Nierop.

Alph.
Boys
winnaar
in Zeist

WIE STOPT DE BOYS?

19 juni 1977

ZEIST - Na Hazerswoudse Boys op zaterdag heeft Alphense Boys op zondag het "Leidsche" sukke gekompleteerd door de titel Nederlands kampioen voor zondagamateurs binnen te halen. Een ongesmeerde prestatie in voetbalend Nederland, dat het zaterdag- en zondagsteam van een afdeling in één seizoen beide Nederlands kampioen worden.

Alphense Boys heeft zaterdag het Leidsche sukke gewonnen en de eer van zondagamateurs gewonnen van het zondagsteam, dat in verband met het zaterdagteam op zaterdag kampioen werd.

Alphense Boys heeft zaterdag het Leidsche sukke gewonnen en de eer van zondagamateurs gewonnen van het zondagsteam, dat in verband met het zaterdagteam op zaterdag kampioen werd.

derde klasse, in het team met nog steeds de meeste spelers die toen gepromoveerd waren naar de KNVB. We werden kampioen met schitterend voetbal, al moest ik de beslissende wedstrijd tegen GSV (op een donderdagavond) missen omdat ik geschorst was.

In de tweede klasse werd Paul Bahlmann onze trainer en stopte de oudere garde ermee. Paul Bahlmann werd trainer en alles werd professioneler. Dat jaar kregen we versterking uit Bodegraven en dit gaf een boost aan het team. We werden kampioen in de tweede klasse door te winnen in Den Haag tegen Quick met 3-1. Wat een happening was dat, met bussen vol mensen en prachtig weer.

We waren nu gepromoveerd naar de KNVB met de gebroeders Bahlmann, gebroeders Verwoerd, gebroeders de Rijk etc. Enkele weken later werden de "Nederlands kampioen van de onderafdeling". Een toernooi dat in Zeist werd gehouden en ik mocht mee (zie foto, ik natuurlijk met de bal...!) Ik heb dus ook nog met trainer Paul Bahlmann enige jaren gevoetbald! Na mijn uitstapje naar ADO Den Haag en FC Den Bosch kwam ik weer bij de boys terug in de

Daarna volgde nog een kampioenschap in de eerste klasse (met versterkingen uit Nieuwkoop) bij RVC. We wonnen met 1-2 en ik mocht de winnende goal maken (zie foto). Met 7 bussen met supporters en drank op het stadhuis bij de burgemeester. Ik zal nooit vergeten dat we met de bus op de terugreis langs mijn vader gingen die in het ziekenhuis lag en daardoor niet kon komen. We gingen nu in de top van het amateurvoetbal spelen in de toenmalige Hoofdklasse (wat nu de 2^e divisie heet). Dat hielden we 4 jaar vol.

In al die jaren hebben we met deze unieke groep heel veel leuke en mooie momenten meegemaakt. Teveel om allemaal op te noemen. Ik zal er toch een paar proberen te beschrijven.

Elk jaar gingen we op trainingskamp naar St Michelgestel en we mochten 's avonds niet weg, maar voor dat Jan de Rijk dit had verteld hadden we de sleutel al verstoep. 's Avonds duwden we de auto dan het bos in en 's avonds gingen we Den Bosch in. Jan de volgende dag kwaad, we moesten naar huis maar uiteindelijk mochten we blijven en kregen we corvee.

Elk jaar gingen we ook naar een Sporthuiscentrum en op een van die dagen opperden we om eens een keer naar het geboorteland van Percy Douglas te gaan op Curacao. Wat begon als een geintje werd een serieus iets. Cas Bower nam het voortouw met Paul en Percy en we gingen geld ophalen per punt en per wedstrijd.

Curaçao is er gekomen en de eerste keer dat we van de Valk inliepen was het prijs, want van de Valk had een casino! Het was gratis drinken in het casino dus elke dag na het strand gingen we gratis drinken in het casino en niet spelen. Ook was de zoon van Rien Timmer meegegaan en Rien vond het wel een goed idee als ik met de jongens op Teimo zouden passen. Die hebben we de hele avond niet meer gezien....

Twee jaar later gingen we weer naar Curacao maar toen was gratis drinken afgeschaft in het Casino. René Vergeer zat op een gegeven moment met een hark van het strand op de speeltafel in het Casino om zijn geld binnen te harken. Johan Garrelfs won serieus geld en die is gelijk naar zijn kamer gegaan, die hebben we niet meer gezien.

Toen we op een ochtend de eetzaal inliepen kwam de legendarische Pele binnen (zie foto onder), met wie we allemaal op de foto gingen. Dat was een unieke ervaring.

19.15 al warm, maar Sithoc begon pas om 20.00 met de warming-up, dus uiteindelijk begonnen we pas om 20.30 uur. Zo gaat dat nu eenmaal op Curacao.

We brachten ook een bezoek aan eiland klein Curacao. Op de heenweg op de boot waren er grote golven en waren er een paar goed ziek en hingen al over de emmer, maar Rien Timmer dacht dat we hem in de maling namen. Maar ze kotsten vlak naast hem. Hij keek niet op of neer. Doodziek kwamen we van de boot (zie foto links), maar eenmaal met vaste grond onder ons, was het over en beleefden we een fantastische dag op het verlaten eiland

Ook speelden we een wedstrijd tegen Sithoc, de kampioen van Curaçao. Ik weet nog goed dat we om 20.00 uur zouden starten. Wij liepen om

Vlak voor de wedstrijd tegen Sithoc

We hebben ook een legendarische wedstrijd tegen Ajax gespeeld, in de Meer, 4-2 verloren tegen Johan Crujff, Soren Lerby, Frank Rijkaard, Gerald Vanenburg, Wim Kieft etc. Tegen Feyenoord

mochten we in de Kuip spelen en daarna nog twee keer thuis in Alphen aan den Rijn. Feyenoord met Gullit, Been, Hoekstra in Alphen. Vlak voor tijd stonden we met 2-1 vòòr, uiteindelijk maar met 2-3 verloren. Dankzij Kees Jansma (die al die mooie wedstrijden regelde tegen de profclubs) ook wedstrijden gespeeld tegen Haarlem, Olympisch elftal, Feyenoord, Ajax (thuis in 1995 toen ze net de Europacup 1 hadden gewonnen), Paok Saloniki, Benfica, Willem II en vele andere betaald voetbal organisaties.

We hebben met deze unieke generatie heel veel mooie en gezellige momenten meegemaakt, zoveel dat ik ze niet eens meer allemaal kan beschrijven. Ik zou nog veel meer anekdotes kunnen vertellen maar iedereen die erbij was, weet wat we hebben meegemaakt. We hebben zoveel mooie ervaringen meegemaakt, dat vergeet je nooit meer. Het was met recht een "Gouden generatie" alles viel in elkaar, goede trainer, goede spelers en goede begeleiding. Wat een mooie tijd. Het mooiste vind ik als ik ergens een wedstrijd ga kijken in de regio ik nu nog steeds wordt aangesproken door mensen die dan zeggen "wat speelden jullie toen mooi voetbal" en "wat hebben we daarvan genoten".

Frank Bakker

Wim Versteeg

Verzorging, een dankbare taak

Het begon voor mij al vòòr het kampioenschap van 1988. Met twee geweldige voorgangers, Theo Verkerk en Siem van het Wout, de verzorgers van het eerste uur. Theo voor de behandeling op zijn slaapkamer thuis en zijn vrouw die dan voor soep zorgde. Ik weet zeker dat Kees de Rijk bij hem aan huis is geweest. De tweede (Siem van het Wout) was de verzorger van de ploeg uit Alphen die ook aan het televisieprogramma "Spel zonder Grenzen" deelnam namens Alphen aan den Rijn.

De eerste behandelingen werden gegeven in de ruimte van de verwarming in de hal van de kantine. Er was schitterend materiaal geplaatst met een behandelbank uit een inrichting waaraan nog de riemen zaten waar de patiënten mee konden worden vastgemaakt, ik heb de riemen nooit gebruikt wel een enorme warmtelamp.

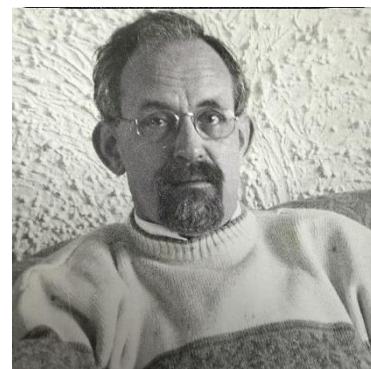
Is er nog iemand die daar op de tafel heeft gelegen?

Toen de tribune in gebruik was genomen beschikten wij, Jan de Rijk, Hans Wertheijm en ik, onder leiding van Percy Douglas, over een fantastische massagekamer waar vele verhalen de ronde hebben gedaan.

Langs het veld was de plek om uit te rukken of vanuit de dug-out als er genoeg plaats was.

Dan met een sprint naar de geblesseerde speler en die lag meestal zo ver mogelijk weg. Wat is het dan grappig als je hijgend op je hurken van de gewonde Pieter van Zoest te horen krijgt: "doe maar rustig ik mankeer niks"....

Vele geblesseerden zijn er door de verzorgers behandeld maar één spande, in mijn tijd, de kroon. De "Kampioen" was Paul Bahlmann. Een geweldige tijd waarin we als een hechte groep vele seizoenen over de spelers mochten waken. Voor mij was het hoogte punt toen we de beker voor het landelijke kampioenschap van de onderafdelingen wonnen in het toernooi wat gehouden werd op het KNVB complex in Zeist (zie foto onder). En natuurlijk het behalen van de promotie naar de hoofdklasse in 1991.

Willem Versteeg

Jimmy Crawford

Ik heb tussen 1991 en 1996 genoten van mijn tijd bij Alphense Boys 1 en 2. Door de diversiteit, creativiteit en mooie en gekke houding en het plezier bij spelers was dit geweldig om mee te maken.

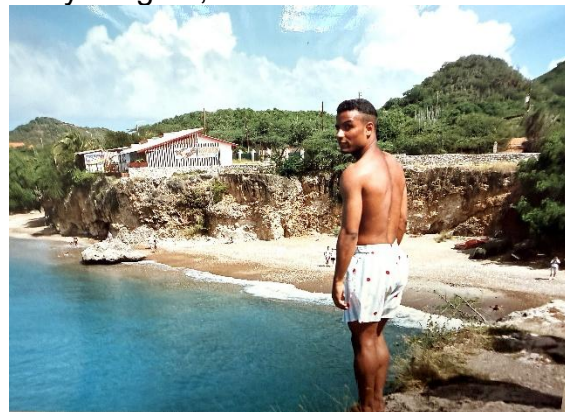

De trainingen onder Paul waren vaak intensief, enorm leerzaam en een plezier om mee te maken. De grappen na trainingen of wedstrijden en het lachen met elkaar voor en na het douchen waren legendarisch. Weer het woord plezier voorop! Mijn mooiste duels op trainingen waren vaak met Robbie van der Laan (kleine tank en geweldige mentaal sterke speler). Zijn gekke slidings (been brekende acties en soms fair op de bal) zal ik nooit meer vergeten. Van ruzies tot een gappie van je worden was een proces van hard werken i.c.m. vertrouwen. Ook Pieter en Koos van Zoest, Rene en Marcel de Jong, Edje Laros, Marco Verschelde, waren mooie betrouwbare spelers door de jaren heen en gaven gekke gasten ook.

Mijn favoriete creatieve spelers blijven voor mij Frank Bakker, Robin Leunissen, Marco Parinussa,

Angelo Leverock, Stanley Macnack en vooral Peter Gerse (mijn favoriet, samen met Frank Bakker) een genot om met deze gasten ook te spelen.

Ook de talenten Patrick Kalkema en Barry Wesseling blijven mij bij. Ik kan de rest ook benoemen, maar die blijven qua naam voor nu even buiten schot sorry Vergeer, Jansma en Van den Nieuwendijk....

Ik mocht ook mee naar Curaçao (de 2^e keer dat de selectie daar naartoe ging), een "trainingskamp" wat ik nooit zal vergeten. Duiken van een hoge rots (zie foto links) en het oud en nieuw feest. Het was een mooie trip en dankzij Percy Douglas een geweldige tijd wat altijd bij mij zal blijven hangen.

Onvergetelijk waren ook de thuiswedstrijden tegen Ajax en Feyenoord in juli 1995. Geweldig dat ik mee mocht doen. Op de onderste foto zit ik gehurkt in het midden, vlakbij de Europacup die Ajax net daarvoor had gewonnen

Nogmaals, top jaren bij Alphense Boys tussen 1991 en 1996

Dennis van den IJssel

Alphense Boys, waar mijn jeugd rook naar gras, limonade en onverwoestbare oranje plastic ballen.

Als ik aan Alphense Boys terugdenk, zie ik meteen een prachtige periode voor me. Het begon al met Jaap Goedhart die bij ons thuis langskwam om te beoordelen of ik eindelijk 'op voetbal' mocht. Alsof hij een soort voetbalkeurmeester was die moest bepalen of ik geschikt was voor het leven tussen pionnen en modder.

Op mijn achtste begon ik bij Ab Westbroek. Ab was niet zomaar een trainer; hij was een soort *voetbalvader* voor iedereen. Het maakte hem echt niets uit of je trapt als Crujff of struikelde als Bambi op ijs; iedereen hoorde erbij. Daarna kreeg ik Johan van Capel, Gerard Haverkamp en Harry Redegeld. Een top trio dat ons door de E-pupillen loodste alsof we al profs waren. En dan het Sportweekeinde... het absolute hoogtepunt van het jaar. Daar leefde je als kind voor.

In de D-pupillen kreeg ik Frank Bakker. Frank was een eerste elftalspeler en wilde altijd de eindpartij winnen. Ongeacht de omstandigheden. In de zaal leidde dat tot lichte frustratie bij de volleybalploeg die na ons kwam. Frank ramde namelijk met liefde die oranje plastic ballen-met-puntjes door de lucht met zijn wreefpass. Wij

mochten ze dan opvangen met onze 'kippenborst' en afwerken.

Vanaf de D1 speelde ik ook regelmatig het Oranje Toernooi op 30 april. Spelen tegen BVO's, voor veel publiek. En dan die buitenlandse toernooien naar Frankrijk...prachtige herinneringen!

Op mijn 15e begon ik zelf training te geven aan de D2. Onder het toezien van mentor Paul Bahlmann zette ik mijn eerste stappen als trainer. Ik vond het geweldig; alsof ik ineens de regisseur was van mijn eigen voetbalfilm. De liefde voor het trainersvak en later mijn werk als sportleraar heb ik te danken aan Paul.

Toen mijn vader Aart na een hartinfarct fulltime vrijwilliger werd, heb ik werkelijk álles gedaan binnen de Boys: kantine schoonmaken, velden belijnen, kleedkamers boenen, toernooien organiseren, teams trainen en coachen. Mijn leven speelde zich zeven dagen per week af op de club. Op zondag speelden we op het oude Gebako veld de samenvattingen van de Eredivisie van zaterdag na...alsof we onze eigen Studio Sport waren.

In de C-junioren kreeg ik Henk de Keijzer, in de B-junioren Peter Vrisekoop en in de A-junioren Peter van Niekerk. Stuk voor stuk trainers die wisten hoe ze een team moesten leiden en hoe ze pubers moesten overleven.

Op zondag ging ik mee met de supportersbus naar het eerste. De start van de gloriejaren onder Rien Tamerus en Paul Bahlmann maakte ik van dichtbij mee. Doordeweeks ging ik mee naar oefenwedstrijden tegen BVO's. Alphense Boys had een naam...en niet zomaar één.

Later, als selectiespeler, mocht ik trainen en af en toe spelen samen met mijn vroegere trainers Frank Bakker en Johan van Capel. Heel bijzonder.

In seizoen 1990-1991 behoorde ik tot de selectie die promotie naar de hoofdklasse afdwong. Ik mocht ook mee naar Curacao! Een onvergetelijk "trainingskamp" op het tropische eiland met de wedstrijd tegen Sithoc. En ik stond op de foto met Pelé!

Alphense Boys is en blijft mijn club. Met warme gevoelens en een hoofd vol prachtige herinneringen kijk ik terug op mijn tijd bij de Boys. Het was meer dan voetbal...het was een tweede thuis.

Dick Rijdsdam

Vele jaren was ik "materiaalman" bij het eerste elftal van Alphense Boys. Dat betekende voor de shirtjes zorgen, dat alles klaarlag, maar ook voor de limonade, de wedstrijdbal enz. Maar ik maakte wel volledig onderdeel uit van de selectie en dat was gaaf om mee te maken. Zeker toen het kampioensjaar 1990-1991 aanbrak. Wat een fantastisch seizoen was dat. Het begon al met het trainingskamp in Zonnewende waar de spelers mij "gebruikten" om hun plan om op stap te gaan in Den Bosch te laten werken. Paul dacht dat de jongens mooi op tijd waren gaan slapen, maar dat was niet zo. Enkele spelers slopen naar buiten en duwden de auto zachtjes tot buiten geluidsafstand en hadden een leuke nacht in Den Bosch. Paul dacht dat de slaapvertrekken op slot waren, maar ik had stiekem de sleutel bij mij in bed verstoppt, volgens afspraak met de jongens. Zo rond 04.00 uur kon ik ze dus binnenlaten. Natuurlijk lekte dit uit en kreeg de groep de volgende ochtend een veldloop en wat "kop-oefeningen" voor de kiezen. Maar dat ondergingen ze als mannen en

niemand verzaakte.

Het hele seizoen 1990-1991 was een aaneenschakeling van hoogtepunten. In de kleedkamer voelde ik soms de sfeer niet aan die Paul wenste en werd ik door hem regelmatig naar de massagekamer verbannen! Dat accepteerde ik natuurlijk zonder morren. Met prachtig voetbal wonnen we zowel het Oosterman toernooi bij ARC als ons eigen Fasson toernooi met een klinkende 5-2 overwinning op ARC.

De eindfase van die competitie met de zinderende wedstrijd tegen SVW (in blessuretijd nog een gelijkspel eruit gesleept door een late goal van Rene de Jong) was geweldig om mee te maken. Natuurlijk ook de kampioenswedstrijd uit tegen RVC en het feest daarna op het veld, in de bus, op het stadhuis en in de kantine. Ik mocht het allemaal meemaken als onderdeel van de selectie en sta op de kampioensfoto!

Ook de mooie jaren daarna, in de hoofdklasse, bleef ik materiaalman en ging onder andere mee met de selectie op skivakantie in Brambergen 1994. Ik had nog nooit geskied, maar wat was het geweldig en wat hebben we daar gelachen. Inmiddels maak ik ook deel uit van de dagploeg van Alphense Boys, die vooral op maandag tal van klusjes doet op het complex van Alphense Boys.

Al met al een onvergetelijke tijd, vrienden gemaakt voor het leven en een tijd die ik nooit had willen missen.

Marcel van Dijk (bijnaam "Lubbe")

Vanaf seizoen 1991-1992 (dus net na het kampioensjaar) speelde ik bij Alphense Boys tot en met 1995-1996. In totaal dus 5 seizoenen waarin ik 194 wedstrijden speelde voor Alphense Boys 1 en 9 keer scoorde (met dank aan de jaaroverzichten van Paul) Voor mijn tijd bij Alphense Boys speelde ik bij WSE in Waddinxveen (heet nu ASW)

Mijn bijnaam "Lubbe" is verzonnen door Pieter van Zoest, aangezien tijdens mijn periode ook Marcel de Jong in de selectie speelde. Beide Marcells speelden op de backpositie. Al vrij snel ben ik niet meer van deze naam afgekomen (ter info: Lubbe van Dijk was een van de helden van sc Heerenveen - hij maakte op 8 september 1990 als eerste Fries een Eredivisie doelpunt).

Hieronder een greep uit een aantal herinneringen, die mijn periode bij Alphense Boys gekenmerkt hebben.

Mijn eerste herinnering in de voorbereiding op het seizoen 1991-1992 is de wedstrijd ARC - Alphense Boys gespeeld op het (2-daagse) Oosterman Opeltoernooi op de zaterdagmiddag. Kenmerkend voor die zaterdagwedstrijd was dat als je in die wedstrijd in de basis zou starten dit veelal een opmaat zou zijn

voor de reguliere competitie. Na een succesvol kampioensjaar (90-91) en promotie naar de Hoofdklasse is deze wedstrijd medebepalend geweest voor mijn tijd bij Alphense Boys.

Het inpassen van nieuwe spelers als Mark Feldman (mijn chauffeur in de jaren zonder rijbewijs), Sander Beuk en "Lubbe" verliep goed.

Trainingskampen in St. Michielsgestel en diverse selectieactiviteiten zorgen voor een goede eenheid, sfeer en teamgeest.

Kenmerkend in mijn jaren was ook de 3e helft op de donderdagavond na de training. Regelmatig als collectief naar "Alle Hens of De Prinsenhof". En niet te vergeten de busreizen naar de uit-wedstrijden.

Naast het actieve voetballen heb ik 2 seizoenen veel plezier gehad in het training geven aan Alphense Boys C1. Onderdeel uitmaken van het jeugdplan van Alphense Boys stond immers goed op je CV. De trainingen werden gegeven voorafgaande aan de eigen training met de selectie en - niet onbelangrijk - kon ik tussendoor genieten van een "warme maaltijd" verzorgd door Jannie en Riet.

De herinneringen van de seizoenen 92-93 (overwinteren op Curaçao) en de seizoenen 93-94 / 94-95 (Wintersport in Bramberg) zijn ongeëvenaard. De reizen met een nagenoeg complete selectie en staf waren uniek.

Samenvattend Curaçao: een rondrit met een oude tochtige schoolbus, een boottocht begeleid door dolfijnen en snorkelen in een van de vele mooie baaien, roulette in casino Van der Valk en oud-en nieuw (Silvesteravond) vieren. Ik vraag me tot op de dag van vandaag nog steeds af waarom er tenues en materialen zijn meegenomen.... 😊

In Oostenrijk de pistes onveilig maken in opvallende Diadora-jassen met roze kraag, sneeuwstormen trotseren, een dalafdaling maken en vervolgens apres-skiën, nog meer apres-skiën onder in de kelder van het hotel en uiteindelijk zorgen om ongeschonden en weer fit aan de 2e seizoenshelft te kunnen beginnen.

Met betrekking tot het voetballen nog een opsomming van herinneringen:

Goed georganiseerde trainingskampen op de Zonnewende (St Michielsgestel) waaronder de vrijdagavond training (techniek circuit op het bosveld) met de jaarlijkse terugkerende "koffiemolen"

Een voetbalvisie vanuit de 1:4:4:2, die ook in oefenwedstrijden tegen de zaterdagamateurs uit de kuststreek niet te bestrijden was. O.a. met winst in oefenwedstrijden tegen Noordwijk uit (1-6) en Quick Boys uit (2-3)

Het seizoen 92-93 was een mooi seizoen in de Hoofdklasse A

met een uiteindelijke 3e plaats in de competitie. Smetje was het mislopen van de plaatsing voor het KNVB-bekertoernooi.

Aansluitend een voetbalfeestje in Den Bosch vanwege de verkiezing van amateurvoetballer van het jaar van Johan Garrelfs.

Wedstrijden spelen tegen BVO's waaronder in Tilburg tegen Willem II (directe tegenstander Earnest Stewart), een oefenwedstrijd in en tegen Haarlem, een nederlaag competitie tegen Ajax 2 in het Olympisch Stadion (directe tegenstander Kiki Musampa/ Nordin Wolter) en een thuiswedstrijd tegen Maccabi Haifa (tegenstander onbekend)

De wedstrijden op (stadion) Sportpark De Bijlen tegen het "grote" Ajax (winnaar Champions League) en Feyenoord in seizoen "94-"95 zijn voor velen een absoluut hoogtepunt geweest.

In het verlengde van bovenstaande helaas ook een negatieve herinnering, namelijk de opgelopen scheenbeenbreuk tegen ADO Den Haag (competitie). Een lange revalidatie die mij zo'n 6/7 maanden aan de kant heeft gehouden.

"Ergens komen is gemakkelijker dan ergens blijven", het seizoen 95-96 stond niet bol van (persoonlijke) hoogtespunten vanwege de revalidatie.

Mede om die reden, na 5 leerzame en betekenisvolle jaren, heb ik besloten om na het seizoen "95-"96 (ook het laatste seizoen van Paul) terug te keren naar v.v. WSE.

Achteraf misschien wel iets te vroeg teruggekeerd naar het oude nest..??

Stanley Macnack

Van kleins af aan voetbalde ik bij Alphense Boys. Ik ben een laatbloeier, en vanaf mijn vijftiende begon ik te begrijpen dat voetballen me beter afging dan mijn leeftijdsgenoten. Ik kom uit een buurt waar juist op pleintjes veel aandacht was voor voetbal, en ik keek op naar spelers als Ruud Verlooi en Edward Laros (toen nog ARC), die in de selectie speelden.

Bij Alphense Boys zat ik in de hoogste jeugd pas vanaf de B1, daarna ging het snel. Je ziet dat vrienden af en toe met het grote eerste mee trainen en je hoort indirect dat je in beeld bent. Dan komt die concrete vraag: of je wilt meetrainen. Dat ging best goed – al had ik soms de behoefte om iemand zoals Robert van de Laan, door de benen te spelen, waarna ik met mijn hele lichaam onder het gravel lag: gravel in mijn mond, gravel in mijn haar, gravel in mijn schaafwond op mijn knie. Pas jaren later begreep ik wat hiërarchie en respect betekenen. En dan een wedstrijd. Van binnen bloednerveus, maar naar buiten toe blijf je stoïcijns. Gelukkig verliep alles best OK en voor ik het wist

behoor je tot de A-selectie.

De voorbereiding verliep prima, al werd ik op de linksback-positie gezet terwijl ik in de jeugd vooral aanvaller was. Trainingskampen bij St. Michel: de toernooien (Oosterman toernooi bij ARC en Fasson toernooi bij ons) met gerenommeerde clubs zoals PSV 2, Rijnsburgse Boys, Noordwijk – alles liep op rolletjes. De wedstrijden gingen lekker totdat ik wat vorm begon te verliezen. Zo'n vlekkeloze start als jeugdspeler resulteert vaak ook in een dip waarbij met hard werken en geduld de weg terug gevonden moet worden. Door die dip belandde ik regelmatig op de bank. Dat kon ik mentaal niet altijd goed handelen.

Het hele seizoen bleef zo verlopen en tot overmaat van ramp belandde ik tijdens de kampioenswedstrijd ook op de bank. Ik kon geen moment echt genieten van het kampioensfeest.

In de hoofdklasse besef je pas achteraf wat een prestatie het was, vooral het seizoen 1992/1993. Het niveau dat toen gehaald werd, is ongekend. Ik herinner me nog goed de vele geweldige wedstrijden, de uitstekende faciliteiten, de trainingen en de aandacht voor details. Ballen glimmend klaargelegd bij elke oefenvorm op het grasveld van veld 1, de heilige grasmatt die alleen betreden mocht worden door de spelers en staf van Alphense Boys 1. En dan de reizen naar Curacao en de wedstrijden tegen BVO's zoals De Graafschap, Ajax in het Olympisch Stadion, Jong Oranje en Benfica – om er maar een paar clubs te noemen. Vaak neem je zo'n periode voor vanzelfsprekend, maar het is beslist niet vanzelfsprekend. De club heeft zich sindsdien nooit meer zo hoog gemanifesteerd; het is hoopvol dat zo'n moment ooit terug kan keren, als dat ooit weer de ambitie wordt.

Deze periode is persoonlijk heel belangrijk voor me geweest. Ik speelde 6 seizoenen in het 1^e waarin ik 229 wedstrijden speelde. Het heeft me gevormd: omgaan met tegenslagen, mezelf vinden en positioneren in een team waarin presteren de hoogste waarde heeft; ook het omgaan met druk en reputatie. Ik heb veel vrienden gemaakt en terugkijkend ben ik dankbaar voor die tijd.

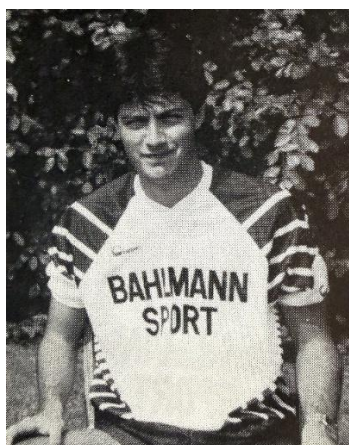
Op de volgende pagina's foto's van personen die een kleine of grote rol hebben gespeeld in de voetbalseizoenen 1986 tot en met 1996. Door wat voor reden dan ook, stond hierboven geen verhaal van hen met hun herinneringen aan hun tijd bij Alphense Boys.

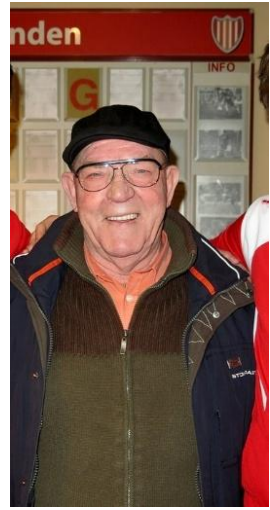
Kees van Vliet. Vele jaren vaste basisspeler onder trainer Rien Tamerus en ook in de selectie van Paul Bahlmann tot ongeveer het jaar 1989.

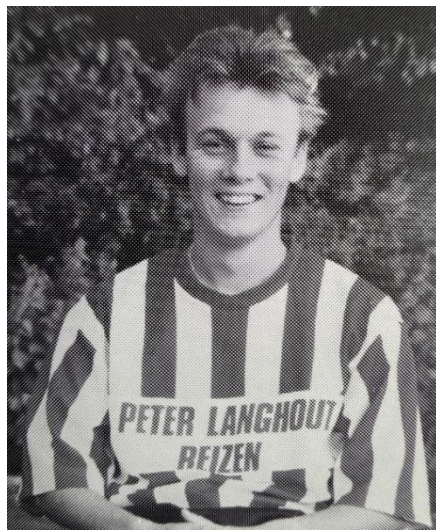
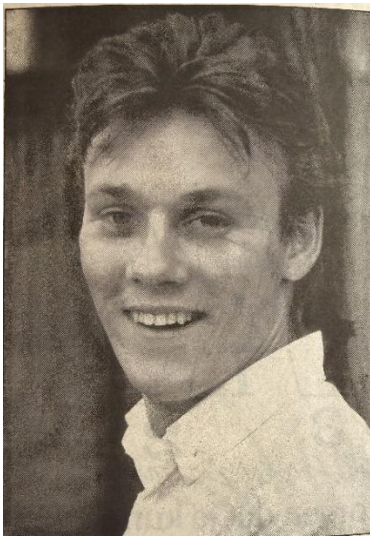
Peter Taalman kwam in seizoen 1987-1988 (het kampioensseizoen) naar Alphense Boys en speelde zich meteen in de basis en speelde 3 seizoenen bij AB. Dus ook nog in het kampioensjaar 1991. Pikte dus beide kampioenschappen mee.

Willem Vermeulen. Maakte 3 jaar lang deel uit van de selectie van AB van 1987 t/m 1991. Was geen basisspeler.

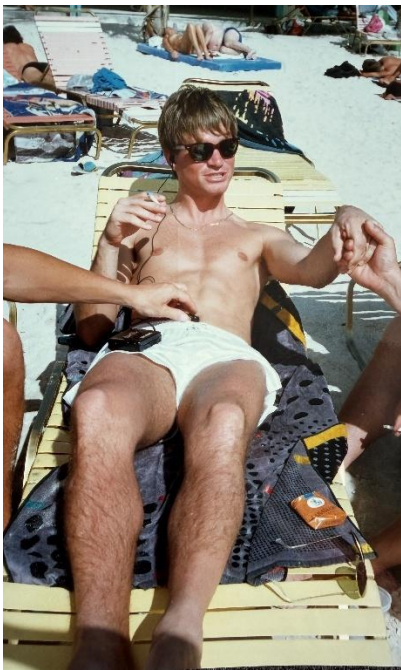
Cor Wolswijk. Jarenlang vaste grensrechter van Boys 1

Rene Vergeer. Speelde 5 seizoenen in AB 1 en ook tijdens de kampioensjaren 1988 en 1991. Sfeermaker met veel humor

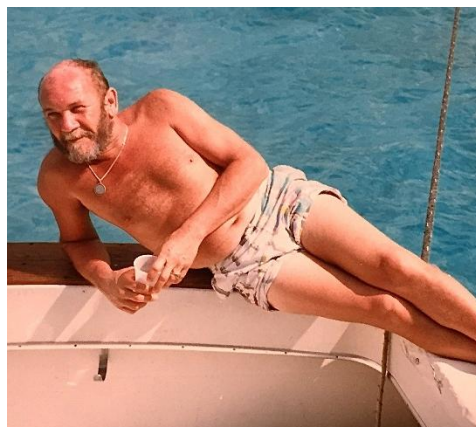
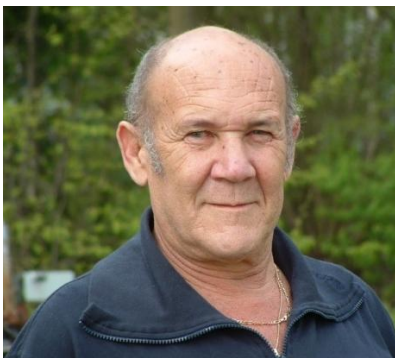
Peter Gerse. Volgens velen een van de beste spelers die ooit in Boys 1 gespeeld heeft. Beslissend in de kampioenswedstrijden in 1988 en 1991. Speelde 11 seizoenen in AB 1 en scoorde in 472 wedstrijden 210 goals.

Sander Beuk. Niet betrokken bij de kampioensjaren, maar wel daarna in de hoofdklasse. Speelde 4 seizoenen in AB 1 en scoorde daarin 63 doelpunten.

Henk de Water. Jarenlang de keeperstrainer van Alphense Boys. O.a. van Johan Garrelfs

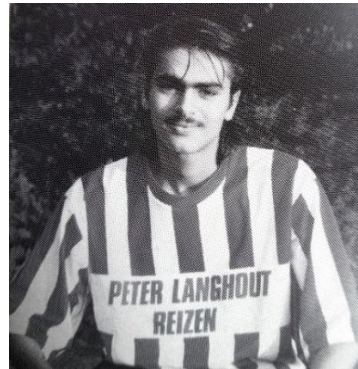
Percy Douglas. Meer dan 30 jaar de fysiotherapeut van Alphense Boys. Heeft een onwaarschijnlijke indruk achtergelaten. Vertrouwenspersoon van vele spelers. Zeer aimabele man

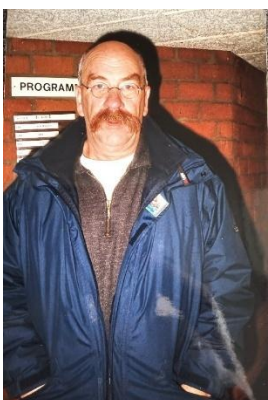
Mark Feldmann. Kwam net na het kampioensjaar 1991. Speelde 4 seizoenen in AB 1 (hoofdklasse). De clown van het team. Zorgde met zijn humor, grappen en grollen voor de sfeer.

Najim Elfounti. Was onderdeel van de selectie in 1990-1991, maar geen basisspeler. Speelde in totaal 3 seizoen bij AB.

Kees Jansma. Meer dan 20 jaar Technisch adviseur van AB en zéér betrokken bij het eerste elftal. Zorgde met zijn contacten voor heel veel prachtige oefenwedstrijden tegen BVO's

Simon Duin en Tom den Daas (midden) in overleg met Paul Bahmann: "We proberen echt met elkaar met te denken". (foto Ben de Bruijn)

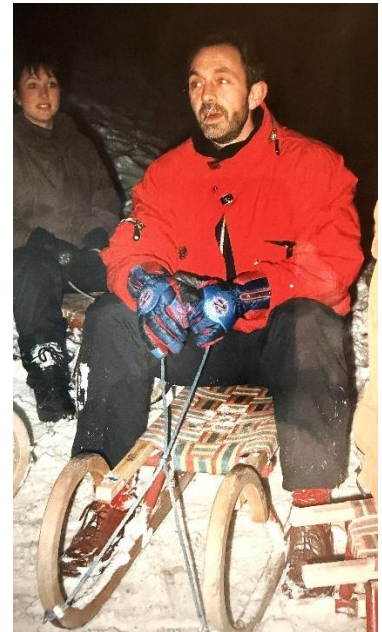
Tom den Daas en Simon Duin. Assistent trainers. Simon maakte ook de wedstrijdanalyses van de tegenstanders.

Aad van den IJssel. Jarenlang materiaalman bij het eerste elftal

Kees de Rijk. Elfalleider in de beginjaren en op de achtergrond tal van werkzaamheden voor het 1e

Jan van Zundert. Jarenlang elfalleider van Boys 1. Was erbij toen we naar Curacao gingen en de drie wintersportvakanties in Brambergen en IJter.

Ronald Segers. Basisspeler in kampioensjaar 1987-1988

Jan de Rijk. Jarenlang verzorger bij AB 1, maar ook jarenlang voorzitter

Wim Mulder. Bij thuiswedstrijden de omroeper

Altijd leuk om een reactie te ontvangen na het lezen van dit boekje. Wat vond je ervan? Welke verhalen spraken jou het meest aan?

Reactie naar: Paul.Bahlmann@hetnet.nl of via Whatsapp: 06-51807802

Alphense Boys maakt geschiedenis

